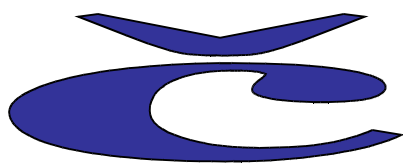
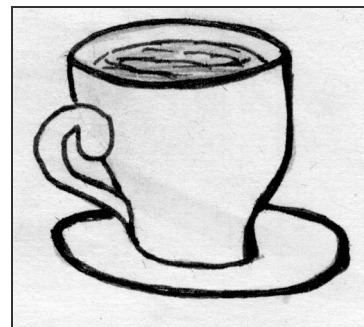

ČASOPIS AUTORŮ JIČÍNSKA

1/ 2002
PODZIM

ŘEHEČ

(Marie Vávrová)

Řeheč je malá vesnička
ke mlýnu tichá ulička
kde jsem se narodil
a mládí své prožil
kde máma, táta, děd i babička
Kolem jsou pole, louky, lesy
nad nimi skřivan zpívá kdesi
a slunce pozlatí louku v květu
a já se raduji, že kousek ráje je tu

A kdybych ve světě jednou se ztratil
přece jen tam domů, rád bych se vrátil
pohlédnu k nebičku
uvidím hvězdičku
a ta mě ukáže do Řehče cestičku
Na návsi zvonička pod lipami
na ní mám vždy pěkné vzpomínání
když lípy kvetly i zvonička voněla
když někdy i smutnou písničkou zazněla
stříbrným hláskem ozvala se
a srdce některé zachvělo se
to když se vesnička s přítelem loučila

Budu já vždycky vzpomínati
kde děd, babička, otec, máti
kde rod můj, kdesi tam v Českém ráji
zapustil kořeny a jejich ratolest
život si hájí
hájí a roste, svým milým k potěše
z trní a bodláčí hrozen se nečeše
z dobrého kořene i zdravý strom bývá
ovoce vzácné vždycky zas mívá

*Marie Vávrová (1894 –1982)
lidová básnířka původem z Kacákovy Lhoty*

**PRO CHVÍLE
POHODY**

Vážený čtenáři,
dostává se ti poprvé do ruky
nový časopis, časopis
věnovaný literatuře, občasník
(a věřím, že i obšťastník).
Přál bych si, aby vyšel alespoň dvakrát do
roka (ale ne vícekrát než čtyřikrát).

ČAJ pro chvíle pohody je časopis autorů
Jičínska a okolí, je to časopis členů
Literárního spolku při Městské knihovně
v Jičíně (LIS). Rozhodl jsem se jej vydávat
především proto, že stávající Kobra plní
stále více funkci informační, pro literární
tvorbu je tam stále méně místa a navíc se
v ní nedají uveřejňovat příspěvky delší.
Řada autorů vytvořila dílka, která by
samostatně nevydala na brožurku,
knížečku, a tak přichází ČAJ, kde bude
prostoru více. Navíc si myslím, že třeba
není vhodné na jednom místě v brožuře
uveřejňovat intimní poezii, humornou
povídku či sci-fi, nějak mně to k sobě
nejde, ale v ČAJi je to možné, dokonce to
nevadí. I když vstupní číslo bude vlastně
popírat předešlé řádky, neboť je
monotematicky věnováno autorům, kteří
mají něco společného s Řehčí (prožili tam
dětství, mají tam prarodiče, žijí tam), plus
vítězná práce literární soutěže Řehečská
slepice 2002.

ČAJ se nechce uzavírat pouze pro členy
LISu, ale je otevřený pro ostatní autory,
kteří projeví zájem, čímž bychom chtěli
přilákat další autory, dát jim alespoň
minimální možnost uveřejnění svých
literárních pokusů a ukázat jim, že lze
dostat literaturu ke čtenáři, i když je to
mnohdy cesta složitá a trnitá.

Co tedy popřát ČAJi : Aby chutnal stále
většímu množství čtenářů a autorů!

Váš Václav FRANC

OBSAH:

Marie VÁVROVÁ
RODNÉMU KRAJI
(3)

Jozev dřevník BOROVSÝ
DĚD UFEL
(6)

Dana BERANOVÁ
HOSPODA
(12)
KAT
(14)

Martin ŽANTOVSKÝ
I CESTA MŮŽE BÝT CÍL
(16)

Václav FRANC
FRANTIŠEK
(17)

Jiří NĚMEC
ŘEHEČSKÁ SLEPICE
(21)

ČAJ pro chvíle pohody

č.1/2002, podzim

Vydáno 15.října 2002

Redakce: Václav Franc,

K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Interní tiskovina LISu

Ročník I

Marie VÁVROVÁ
(rozená SYŘIŠŤOVÁ)

Kladno 1.6.1977

Život formuje člověka
buď v dobrém nebo zlém
a čemu se člověk poddává
tak to je

Pšenice vzklíčí a plevel odpadne
láska a dobrota
ta nikdy nezvadne!

RODNÉMU KRAJI

V Českém ráji jako v báji
tam já jsem se zrodila
tam prožila mladá léta
a do školy chodila

Moje srdce vždy zabuší
když Český ráj uhlídám
teď do dálek odsunutá
ráda se tam vracívám.

Českým rájem rozběhnu se
zahalekám do lesu
a ozvěna se mě vrátí
domu si ji donesu

Uložím ji v památníku
do veršů ji složím
vždyť já svoji domovinu
stále v srdci nosím.

Dnes je máj a všechno jásá
příroda se raduje
sluníčko tak pěkně svítí
teplý vánek zaduje.

Všechny kopce v Českém ráji

stojí jako na stráži
všechny značky české vlasti
mají vtisknuty do tváři.

Na rozhlednách prapor vlaje
pozdrav letí do kraje
my jsme Čechy, my jsme Čechy
na turisty volaje

To je krása, všechno jásá
všude plno květu
Český ráj zas ukázal se
v plné kráse světu.

To je krása, všechno jásá
skřivan vysoko se vznes
jeho trylek padl dolu
jak pozdrav nebes.

Máj se rozlétl Českým rájem
jako každý rok
tvůrčí silou poznamenán
pro básníka "slok"

Český ráj a básník spolu mají se vždy rádi
k vlasti svoji lásku míti, to je spolu svádí

Kumburku, Kumburku
koutečku krásný v Českém ráji
co kouzla půvabu v tobě se tají...

Řehečtí občané postavili novou zvoničku
budiž jim to ku cti a chvále:

Nová zvonice
ožívá tradice
která se vrátila
aby lid budila

Buď pozdravena vesničko „Řeheč“
zdravím tě zblízka
zdravím tě zdáli
a musím ti říci,
že vzpomínám

Vy lhotecké lesy
vzdálily jste mně si
i po letech vzpomínám
vždyť vás stále v mysli mám

Les nás jako děti
do náruče brával
a všechno měl
to nám také dával

K němu jsme se utíkaly
do něho jsme halekaly
les nám hlas náš vracel
a zpěv v nás se ztrácel

Kukačka tam zakukala
ku ku ku ku ku
kos přeletěl z keře na keř
datel klepal na buku
Hub po dešti celé řady
jak když máku naseje
přes noc vždycky vyskočily
a my ráno z postele

Zajíc, srnka, králík, bažant, ta nás všichni
dobře znali
a když flintu neviděly
tak se nás nebáli

V lese jsme si vymýšleli všelijaké báje
o skřítcích a lesních žinkách
tam jsme často snily
a když košík plný hříbků
tak jsme šťastny byly

V tom lhoteckém lese
bylo nám jak v ráji
tam nás také všechny stromy
dobře znaly
i když někdy burácely
jak když hudba hraje
v lese jsme si vymýšlely všelijaké báje.

Podvečer v lese

Usnuly břízy, usnuly habry
usnuly stromy v mýtině
tichá noc snesla se nad celým krajem
usnuly i ptáci v houštině
Tichounce tichounce zašuměl jasan
který se k spánku ukládal
svoje sny o příštím ránu
starému dubu vykládal
Tajemným spánkem usnuly stromy
usnulo všecko co dýchalo
aby se spánkem večerním vánkem
ráno zas časně vzbudilo
A všechny stromy, sklonily hlavy
do sladké dřímoty upadly
ale i za noci stuleni k sobě
stíny své tajemné kladly
A měsíc hvězdičky za noci
vypráví tajemství o moci
kterak on přírodu uspává
svěžest i sílu ji dodává
Na dobrou noc na dobrou noc
bublal si potůček píseň svou
k nebesům pozvedl ruce svoje
člověk, se uspával modlitbou
Usnuly stromy, usnul i člověk
který se unavil prací svou
aby tak posílen k příštím ránu
stanul u práce s odvahou

Ač jsem ještě chlapec malý
zítra budu veliký
až já budu jako táta
svět je pro mě široký
Rozběhnu se, rozletím se
jako sokol zaletím
všechny svoje mladé síly
jenom dobrou zasvětim

V našem sadě stromy kvetou
na zahrádce květiny
bratříčka mám s ním si hraju
toť můj bráška jediný
Do školy už také chodím

učím se psát, počítám
ač jsem ještě hoška malý
velkou sbírku známek mám

V našem sadě kouteček mám
který tam mám tolik rád
svoje dětské sny tam střádám
nejraději si ta hrávám
celičký ho v srdci mám
Kolem mlýna proběhnu se
i ke splavu zaskočím
přes jez dolů voda padá
rybka s rybkou si tam hrává
jedna s druhou závodí

Mamka, taťka, já i Pět'a
dědeček a babička
všechno v mlýně raduje se
ze života sluníčka
Kolem mlýna potok hučí
mlýn neklape, dneska mlčí
až se zase roztočí
v srdci mně to poskočí

Bude jako bývalo
to když se mlývávalo
žito a pšenice
zpívala mlýnice
a kolo se točilo
Dneska se netočí, protože
hastrmánek na něm sedí
v mlynářovic okna hledí
ze šosu mu nekape
proto mlýnek neklape

U potoka šumí olše
lípy, břízy, topoly
hola děti, přivstaňme si
dnes půjdeme do přírody
Za splavem je louka v květu
a dívá se na Loretu
a louka se v rose třpytí
natrháme náruč kvítí
dáme si je do vázičky
teta je dá do básničky
a básnička na vzpomínku
přinese nám hezkou chvílku

Děd Ufel přichází, aby zachránil naši planetu

Jozef dŘevník Borovský

ÚVOD

Autor této knihy sv. exc. inq. Jozef dŘevník Borovský, narozený 31. února 1719 patří mezi naše nejvýznamnější vědce a umělce současnosti. I přestože bylo mnoho jeho objevů, zejména pak elixír nesmrtelnosti, označováno zaujatými a debilními pseudoodborníky jako pouhý podvod, nevzdává se a stále pokračuje ve svých převratných objevech. Podařilo se mu odhalit skrytou tvář budoucnosti, když na základě interpretací veršů Karla Jaromíra Erbena sestavil naprosto přesné předpovědi událostí, které se bez výjimky vyplnily. Osvětlil nám záhady dávné minulosti, když dokázal, že naši planetu v nedávné době obývaly inteligentní kříženci lidí a zvířat, jejichž podoba je pevně vtisknuta do lidových bájí a pohádek. Dokázal určit naprosto přesný termín konce světa i způsob zkázy naší planety, na základě svých vlastních vyzí sepsal řadu proroctví, která se postupem času ukázala jako zcela pravdivá. Zabýval se studiem tajných metafyzických věd i hermetických učeních a stal se zakládajícím členem tajuplné společnosti NeA.

Mimo této vědecké práce tvoří úchvatná díla v oblasti literárního a výtvarného umění. Napsal nespočet překrásných epických básní s velkým poučením, z nejznámějších jmenujme například "Krkonošské elegie", nebo úchvatný strhující příběh "Romča jde nakupovat". Z prózy dosáhly největší proslulosti díla jako "Vedlejšák", "Tetička" či "Eda Zeman - internet do škol". Neměly bychom opomenout ani překrásné příběhy "Řehečský poklad" a "Řehnberg a mimozemšťané". Příležitostně publikuje svá díla v uznávaných periodikách jako jsou Řehečské noviny, Hučák, nebo noviny Blik, jichž je emeritním šéfredaktorem. Jeho povídka "Usáma bin Ládín a 40 talibanců" byla zfilmována a stejnojmenný film se již stal klasikou. Tento mimořádný člověk nyní přichází se svým poselstvím celému světu.

Naslouchejme jeho slovům i slovům, jež nám jeho prostřednictvím předali naši moudří bratři z Vesmíru. Mohu nezodpovědně prohlásit, že znám pana Jozefa dŘevníka velice dlouho, je to čestný a velice inteligentní člověk, neexistuje sebemenší důvod pochybovat o pravdivosti jeho slov. Odhod'te proto veškerou nedůvěru a pozorně vnímejte jeho poselství.

I. První kontakt - počátek nového věku

Sedmý srpen roku dva tisíce jedna byl den jako každý druhý. Sluníčko svítilo vysoko na obloze, svěží zelená letní tráva se pohupovala v závanech mírného větru sem a tam, sem a tam, sem a tam a zase zpátky a sem a tam a sem a tam. Oknem mého domu, uprostřed rozlehlých širých luk, se dovnitř linuly nejroztodivnější vůně těch nejroztodivnějších rostlin, pohupujících se pře zemi ve stejném rytmu svěžího větříku, jako tráva, sem a tam atd. Včelky pilně létaly z květu na květ, ptáci pilně létali z místa na místo a požíraly včelky. Dravci zase létali z výšky do nížky a požíraly ptáky požírající včelky. Lovci stáli na kraji lesa a stříleli na letící dravce a požírali je. Všichni sloni běhali sem a tam, stejně jako stěbla trávy, pohupující se ve větru. Cikády bzuchely na loukách, občané České republiky, hovořící česky a rómsky kradli měděný plech ze střech... Zkrátka typická letní pohoda.

Bylo to krátce po poledni. Byl jsem právě zabrán do své vědecké činnosti, když tu jsem náhle pocítil neodbytný pocit vyjít ven před dům. Touha jít ven byla tak silná, že jsem jí nemohl odolat. Sotva jsem vyšel ven, mé tělo se dalo do pohybu. Cítil jsem se, jako mozek uvnitř inkubátoru. Mé tělo ovládal kdosi jiný než já. Mé kroky mne směřovaly na nedaleký kopec. Chtěl jsem se vrátit, ale kdosi vedl mé tělo neustále dál a dál. Podobný výstup by ze mne za normálních okolností odčerpal mnoho sil, já však necítil žádnou únavu, pouze nádhernou vůni nejrozličnějších květin, které se na louce, přes níž mne cosi vedlo, pohupovaly v závalech mírného letního větříku sem a tam. Z louky jsem se dostal na polní cestu, vyježděnou mohutnými koly traktorů místního zemědělského družstva, jezdíci při jarních, podzimních, letních a zimních pracích neustále sem a tam = ze zemědělského centrálního stanoviště na pole a zpět. Vystoupal jsem po ní ještě dále, až na samotný vrchol kopce, místy porostlé jehličnatými neb listnatými stromy, místy pokryté rozsáhlými loukami, na nichž se stěbla trávy a nejroztodivnějších rostlin, vydávajících překrásnou letní vůni, zmítala v jemných poryvech osvěžujícího srpnového vánku sem a tam taky, stejně jako v okolí mého domu. Najednou jsem se jakoby zpět vrátil do svého těla. Náhle jsem začal opět vnímat své končetiny a pomalu se mohl začít pohybovat podle přání mé vůle. Rozhlédl jsem se po okolí a pohlédl na oblohu. Krouživým pohybem hlavy jsem shlédl celá nebesa. Slunce svítlo stejně krásně jako před tím, cikády bzuchely také a já si začal uvědomovat, že budu-li chtít ještě někdy vidět svoji střechu, budu muset brzy navštívit nejbližší sběrné suroviny. Znenadání se kdesi v dáli na obloze ozval podivný zvuk. Podobný jemnému pískání televizoru. Pohlédl jsem tím směrem, ze kterého se podle mne pískání ozývalo, nic však vidět nebylo. Pískání zesilovalo, jako by se přibližovalo, vtom se zpoza oslňující záře Slunečného kotouče vynořil prapodivný stříbrný disk, velikosti Měsíce v úplňku. Pomalu se zvětšoval a blížil se blíž a blíž ke mně. Protože jsem za svůj poměrně dlouhý život viděl a zažil nejrůznější věci, nepocíťoval jsem žádný strach. Kotouč se již nacházel asi 30 metrů ode mne a začal pozvolna sestupovat. Viděl jsem, že se ve skutečnosti jedná o velikanananánský stříbrný zářící disk o průměru asi 20 metrů. Vznášel se asi 20 sáhů nad povrchem Země. Sestoupil ještě níže, zastavil se a zůstal viset ve vzduchu. Ze spodní části se vysunuly tři, nebo čtyři lesklé kovové podpěry, podobné nohám ptáka. Ty dosedly na zem a spojily tak s ní celý objekt. Několik sekund se nic nedělo. Pak se ale v

objektu otevřel otvor, jakési dveře se sklopnou nástupní plošinou a zevnitřku objektu se proti mne vyilo jasné bílé světlo. Jakýsi hlas mne vybídl abych šel dovnitř. Vstoupil jsem tedy na nástupní plošinu a po několika krocích se ocitl uvnitř zajímavé kruhové místnosti s poloměrem asi 3 metry. Vchod se opět uzavřel. Místnost byla bílá až jemně šedá. Nebyl v ní žádný nábytek ani přístroje, stěna byla hladká, bez výstupků nebo obrazů. Také zde nebyly žádné květiny. Nebyla zde dokonce ani žádná světla a přesto vše zářilo podivným tlumeným světlem, které jakoby přicházelo odevšad, jako by svítíl samotný vzduch zde uvnitř. Proto ani má postava nevrhala nikde v místnosti žádný stín, ani na zem, ani na stěnu. Pak se najednou kruhová stěna rozjela do stran a vytvořila mezi sebou skulinu, skrze kterou ku mě přišli dvě humanoidní bytosti. Byly oblečené do podivných skafandrů s přílbami na hlavách. Dostal jsem telepatický pokyn, abych šel za nimi. Nešlo neuposlechnout. Vedli mne stále za sebou dlouhou chodbou, až jsme stanuli v další, tentokrát však velikanananánské kruhové místnosti. I ona byla osvětlena stejným prapodivným světlem jako ta první, z níž mne tito dva humanoidé odvedli. Uprostřed velké místnosti byl zářící stříbrný kulatý stůl, který jakoby se vznášel nad stejně stříbrně zářící podlahou. Kolem stolu sedělo na zajímavě tvarovaných židlích, rovněž viditelně nespojených s podlahou, dvanáct humanoidních postav v duhově zářících oblecích s velkými límci. Šest z nich sedělo po levé straně od velkého stříbrného trůnu, a zbylých šest napravo od něj. Na trůnu samém, o něco výše než ostatní seděl nádherný humanoid. Přívětivost jeho podoby mne naprosto uklidňovala. Byl oblečen jinak, než zbylých dvanáct postav a ve své ruce držel tajemný předmět, o němž jsem se v zápětí dozvěděl, že se jedná o kosmické žezlo. To když mne najednou osvětlil jasný kužel světla, přicházející od stropu. V mé hlavě jsem slyšel, jak se mnou začal nejvyšší humanoid telepaticky komunikovat. Znal každou mou otázku ještě před tím, než jsem ji stačil vymyslet. Odpovídal mi trpělivě na mé dotazy z podvědomí a potom my vysvětlil, že jeho jméno je Chall Wiazao, je velitelem vesmírné flotily operující na naší Zemi. Jeho úkolem bylo vyhledat mne, neboť jsem byl vybrán jako vhodný kontaktér. Poté se vznesl nad svůj Kosmický Trůn a pomalu se vzduchem, jakoby nadnášen nějakou neznámou a tajemnou silou, v pozici lotosového květu, přibližoval ke mně. Zastavil se těsně vedle mne a telepaticky mi sdělil, že mne zavede k nejvyššímu představiteli této galaxie. Zeptal jsem se ho, kde jsme. V tom se stěna přede mnou otevřela a já skrze ní viděl naši planetu Zemi, stejně tak, jako posádky našich kosmických stanic - byli jsme na oběžné dráze. Divil jsem se, jak jsme se sem mohly dostat, aniž bych cokoliv pocítil. Chall Wiazao mi vysvětlil, že oni používají speciální techniku, pomocí které je to možné. Zavedl mne poté do ještě větší místnosti, která, jak říkal, se nacházela uvnitř jejich mateřské lodi velké 50000000000000000000000000000000 sáhů. V této místnosti byl pouze jeden jediný velký stříbrný trůn, vznášející se uprostřed, ve výšce asi 1,5 látra. Na něm seděl starý vousatý muž. Můj průvodce, pán Země, Chall Wiazao se poklonil. Učinil jsem totéž. Wiazao mi telepaticky vysvětlil, že tento muž je nejvyšší vládce této galaxie, slovutný Děd Ufel. Ten mi sdělil, že jsem byl vybrán jako kontaktér, čili jakýsi spojovací článek mezi obyvateli Země a mimozemšťany. Řekl mi, že kdykoliv mne budou zde potřebovat, přivolají si mne stejným způsobem jako dnes. Mým úkolem je sepsat jejich

poselství světu a nabídnout ho široké veřejnosti. Zeptal jsem se ho též pouhými myšlenkami odkud přicházejí, ale Děd Ufel mi pouze sdělil: "Na všechny tvé otázky bude odpovězeno". Poté mi ještě řekl, že se mnou budou udržovat stálý telepatický kontakt, abych mohl tlumočit jejich moudrosti světu, neboť tento kontakt je počátkem nového věku, který přinese záchranu všem spravedlivým obyvatelům Země. Chall mne odvedl zpět na svou loď a tam mne dopravila zpátky na Zem. Paprsek světla mne spustil přímo před můj dům.

II. Co jsem se dozvěděl od mimozemšťanů

Inhned po tomto zážitku, poté co jsem byl navrácen zpět ke svému domu jsem začal pociťovat probuzení dosud neznámých možností mé mysli. Cítil jsem, že jsem schopen komunikovat se svými mimozemskými přáteli, kdykoliv budu chtít. Zvědavost mi nedala spát a tak jsem ještě téhož večera zahájil svůj první dálkový telepatický kontakt se svými mimozemskými přáteli z kosmu. Ve své mysli jsem jim pokládal otázky a můj mimozemský přítel z kosmu, již známý pán planety Země Chall Wizao mi na ně odpovídal. Zde jsou mé otázky i odpovědi, které jsem přítom automatickým písmem zaznamenával.

1.Odkud přicházíte?

Přicházíme k vám z planetární soustavy Apsta, v níž obýváme tři planety - Vagha, Bhundo a Scherphaall. Naše planetární soustava má dvě slunce, každé přibližně poloviční velikosti toho vašeho, nalézá se v oblasti Baschta, v souhvězdí Herkula, kterou vy označujete jako hvězdokupu M13.

2.Jak překonáváte tak obrovské vzdálenosti?

Používáme technologii hyperprostorového cestování, to znamená, že se pomocí rychlosti, mnohonásobně větší než rychlost světla, dostáváme do jiných rozměrů času a prostoru.

3.Jaká technologie vám umožňuje dosáhnout takové rychlosti?

Využíváme energii vznikající při štěpení kedluben. Je to naprosto ekologicky čistý a bezpečně neškodný proces, který vy na zemi ještě nedokážete provést.

4.Jak dlouho už navštěvujete naši planetu Zemi?

O existenci života na vaši planetě jsme se poprvé dozvěděli v 0.956.lb.46.100000 hvězdného věku, naše první loď k vám dorazila v 0.987.lo.65.20012 hvězdného věku, pravidelně vaši Zemi navštěvujeme od 56.000.ko.30.65290 hvězdného věku. Na území dnešního Česka jsme poprvé přistáli 65.250.lk.45.000889 hvězdného věku

Můj kosmický přítel Chall Wizao se svým kosmickým žezlem.

5.Kolik je ve Vesmíru obydlených planet?

Hafo.

6.Proč jste se nám rozhodli pomáhat?

Přikazuje nám to nejvyšší Kosmický Zákon Universa. Vaše planeta se řítí do záhuby a naší povinností je varovat její obyvatele před možnou brzkou zkázou, která do zajista přijde, nezměníte-li vy, jako lidstvo své chování a vztah k všeobjímajícímu souladu Universa.

7.Jak vznikl Vesmír?

Všechny vaše teorie o vzniku Vesmíru jsou naprosto zcela úplně mylné. Nedivíme se tomu a nemáme vám to za zlé, i my jsme se mnohokrát mýlili, když jsme byli na stejném vývojovém stupni jako vy dnes. Avšak dnes již jsme dosáhli absolutního souladu s nejvyššími silami Universa a proto nám bylo dopřáno absolutní osvětlení a poznání. Pravda o původu Vesmíru bude pro vaše lidstvo neuvěřitelná, avšak musíte si uvědomit, že chcete-li opravdu poznat pravdu, vždy dojdete ke stejnému jedinému cíli. Bude těžké uvěřit našemu učení, protože se jako lidstvo nalézáte na nižším stupni vývoje, ovšem má-li být vaše planeta zachráněna, musíte poznat pravdu.

Vesmír, tak jak ho znáte vy je černý tmavý prostor, s kusy ledu a kamene jím putujícími. Sem tam s nějakou tou termonukleární hvězdou. Avšak pravda je zcela odlišná. Celý vesmír vznikl léta páně 00.000.lt.00.0008920 hvězdného věku, jako výsledek srážky dvou Universálních Kedlubnů Lakatosch a Behare. Srážka těchto Kedlubnů vyvolala obrovskou reakci, při které se začaly jejich části rozpínat, až došlo k prvnímu počátečnímu výbuchu. Výbuchem roztržené částice se rozlétly do všech směrů a spolu se svojí hmotou nesly i prostor a čas. Ve vlastním prostoru se pak zastavily a vlivem jejich následného růstu se začaly zvětšovat. Tak vznikaly první planety a komety. Některé z těchto Kedluben byly pálivé (jako vaše pozemské papriky) - a tak vznikly hvězdy.

I když je to pro vás na Zemi dnes ještě nepochopitelné, důvěřuj nám, neboť ti přinášíme pravdu.

8.Vznikla naše Země stejně?

Ne. Vaše země pochází z řady tzv. Umělých Kedlubnů, které vytvořila naše civilizace v počátcích svého vývoje. Vaše planeta je jedna obrovská dřevnatá kedlubna, avšak je dutá. Uprostřed, pod slupkou této vaší duté planety se nachází tzv. zářící kedlubna, která vydává neuvěřitelnou energii. Původně byla planeta, na níž dnes žijete a kterou dnes nazýváte Země obrovským energetickým článkem, který zásoboval energii náš svět. Když jsme postoupili na vyšší stupeň vývoje a Universum nám vydalo další privilegia, začaly jsme používat jiný systém získávání energie a vaše nynější planeta byla vypuštěna do Vesmíru. Postupem času ji zachytila do svého kořenového systému pálivá Kedlubna, kterou vy nazýváte Slunce.

9.Jak na Zemi vznikl život?

Drobné částičky - zbytky dvou Universálních Kedlubnů všeho počátku, neustále bloudící Vesmírem dopadly na vaši Zemi. Zakořenili v dřevnaté slupce a začaly růst. Postupným vývojem se z nich stávaly stále dokonalejší a dokonalejší druhy, až vzniklo to, co označujete jako lidská rasa. Její vývoj nebyl jednoduchý a nadále pokračuje - dokud nedosáhnete hodnosti osvětlení a poznání. Předchozí stupně vývoje vašeho lidstva byly následující: Počáteční úlomek kedlubny, housenka, motýl, netopýr, permoník, vodník, hejkal, člověk.

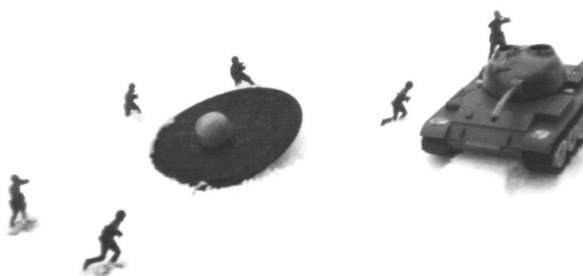
10. Jaký je smysl života?

Nám, kteří jsme již dosáhli hodnosti osvícení a poznání je i odpověď na tuto otázku známa, avšak nejvyšší Kosmický zákon Universa nám neumožňuje objasnit toto tajemství i vám, neb vaše úroveň osvícení není dostačující a nebyly byste schopni toto tajemství pochopit. Avšak jedno vám říci můžeme: Nejvyšší Kedluben Universa je nositelem nekonečné moudrosti a věřte nám, že smysl života jednoho dne, až dosáhnete hodnosti osvícení a poznání, pochopíte. Pokud začnete žít a jednat podle zákonů Universa, postoupíte do vyšších stupňů vývoje a poznáte vše, čemu ještě dnes nerozumíte.

III. Další kontakty

Při prvním osobním kontaktu s našimi mimozemskými přáteli z vesmíru, kteří přiletěli z kosmu mi bylo sděleno, že nebyl poslední. Očekával jsem proto, kdy si mne mí mimozemští přátelé z Kosmu opět zavolají. Byl osmý srpen léta páně dva tisíce jedna, krátce před polednem, když tu jsem náhle zaslechl stejný zvuk jako, když se při mém prvním kontaktu ke mně blížil hvězdolet mých mimozemských přátel z kosmu, kteří přiletěli z vesmíru. Rychle jsem popadl svůj fotoaparát a běžel se podívat ven z okna mého domu. Na modré obloze jsem uviděl kosmickou loď, jak letí vzduchem. Vznášela se naprosto úplně ve vzduchu, se zemí jí nespojovala vůbec žádná podpěra - což znamená že skutečně letěla - tak, jak to dokáží jen naši nejmilostivější moudří mimozemští přátelé z kosmu, kteří přiletěli z vesmíru, aby zachránili naši planetu. Tu jsem náhle zčista jasna a z ničeho nic dostal do své hlavy telepatický pokyn, abych vyšel před dům. Uposlechl jsem tento telepatický pokyn, který mi vyslali do mé hlavy moji mimozemští přátelé z kosmu, kteří přiletěli z vesmíru, aby zachránili naši planetu, která se jmenuje Země a vyšel jsem před svůj dům. Kosmická loď našich moudrých mimozemských přátel z vesmíru, kteří přiletěli z kosmu se snesla vzduchem z oblohy o něco níže dolů a blíž ke mně. Když byla ode mne vzdálena asi 156,5 látra, vyšlehl z ní (rozuměj: z kosmické lodi našich nejmilostivějších moudrých přátel z vesmíru, kteří přiletěli z kosmu, aby zachránili naši planetu, jež Země se zove, neb ve velikananánánském nebezpečí jest) oslnivě jasný svítivý paprsek světla a zaměřen byl přímo na mne. Poté jsem ve své hlavě ucítil další telepatické sdělení, které mne informovalo o tom, že mne moji přátelé z vesmíru, kteří jsou moudří a přišli z kosmu transportují na palubu své lodi, která se vznášela nade mnou a ze které na mne svítil oslnivý světlý paprsek světla. Vtom jsem ucítil, jak se zvedám a odlepuji od země a paprsek mne vtahuje jako ve výtahu stále blíž a blíž k lodi našich nejmilostivějších bratrů z vesmíru, ve které přiletěli z kosmu, aby zachránili naši planetu. Nakonec mne vtáhl až do lodi, úplně dovnitř. Tam mne opět přivítal můj starý dobrý známý vládce Země Chall Wizao. Telepaticky mi sdělil, že mne zavolal, abych pořídil důkazy o jejich existenci, které by pomohly přesvědčit celé lidstvo o jejich existenci. Po krátkém letu mne vysadili na nedalekém kopci. Měl jsem s sebou svůj kvalitní fotoaparát a Chall Wizao mi telepaticky řekl, že mi jejich loď předvede demonstrační let a že mám tento let zvěčnit pomocí svého aparátu, abych mohl dokázat existenci a schopnosti našich moudrých nejmilostivějších mimozemských přátel z vesmíru, kteří přiletěli z kosmu. Kosmická loď se ze země vznesla do výše a zahájila

demonstrační let, který jsem fotografoval svým aparátem. Kosmická loď nejprve několikrát zakroužila dokola kolem mě, pak se zastavila a vysela krátce ve vzduchu. Najednou se dala do neuvěřitelně rychlého pohybu a v několika málo vteřinách mi úplně zmizela z dohledu, tak, že jsem ji už vůbec neviděl. Potom se zase stejným způsobem zčista jasna objevila, jenže na druhé straně! Chall Wizao, který tuto loď řídil mi telepaticky vysvětlil, že obletěl celou Zeměkouli úplně dokola! Bylo to naprosto neuvěřitelné, udělal jsem několik snímků. Pak mne Kosmická loď opět zvedla do výše pomocí jasného světelného paprsku a odvezla mne o kousek dále, k obilnému poli. Tam mne opět s pomocí svého transportního světelného paprsku vrátila na zem. Opět několikrát zakroužila kol mne a Chall Wizao mi demonstračně předvedl tvorbu kruhů v obilí, tzv. piktogramu. Nedlouho poté mne opět paprskem přenesl na palubu své lodi a odvezl před můj dům. Když Chall Wizao hvězdolet mizel kdesi daleko v bílých mračcích letních oblaků, uslyšel jsem ještě ve svojí hlavě jeho telepatický příkaz: "Dostalo se ti jedinečné možnosti zaznamenat naši kosmickou loď při letu, ukazuj tyto snímky všem lidem na světě, aby uvěřili, že my, vaši moudří mimozemští bratři z vesmíru, kteří přiletěli z kosmu, jsem skutečně mezi vámi. Sledujeme vás a

Havárie jednoho hvězdoletu našich kosmických přátel. Loď nešťastnou náhodou spadla v roce 1983 do Špindlerova mlýna a byla Československou armádou přísně utajována.

snažime se vám pomoci v tom, abyste konečně mohli začít žít podle spravedlivých zákonů všeobjímajícího Kedlubnu Universa".

Další kontakt s našimi moudřími mimozemskými přáteli z kosmu, kteří přiletěli z vesmíru se uskutečnil desátého srpna téhož roku - tj. roku dva tisíce jedna. Mohlo být asi tak tři čtvrtě, nikdy na to nezapomenu - vidím to jako dnes. Seděl jsem ve svém oblíbeném elektrickém křesle, když vtom se náhle znenadání přede mnou začal objevovat bílý mrakovitý opar, jakoby z vodní páry. V něm se objevila tvář mého kosmického přítele, který přišel z hvězd a zároveň vládce planety Země Chall Wiza, která ke mně promluvila: "Vezmi svůj aparát a spěchej ku kopci, do starého opuštěného lomu a očekávej nás. Hare Kedluben." Pak oblak i s tváří Chall Wiza zmizel. Nečekal jsem ani minutu, popadl fotoaparát a vydal se přesně tak, jak mi to nařídil můj kosmický přítel mimozemšťan Chall Wizao, pán naší planety, který přiletěl z vesmíru. Vystoupal jsem na dobře známý kopec nad svým domem a vydal se nejbližší cestou až ke starému opuštěnému kamenolomu. Sestoupil jsem do jeho obrovské vytěžené jámy a očekával kontakt.

Během několika minut, či snad dokonce možná i pouhých vteřin (již si to s tak naprostou přesností nemohu pamatovat a i kdybych se velice snažil, jen velmi, velmi těžko bych si vzpomněl) se ozval nad mojí hlavou onen známý bzučivý, možná až trochu pískavý zvuk přilétajícího kosmického korábu - hvězdoletu mých mimozemských přátel z vesmíru, se kterým k nám na Zemi přilétají z kosmu, a by nám pomohli ji zachránit. Pozvedl jsem svoji pravou ruku třímající můj kvalitní fotoaparát a to tím způsobem, aby hledáček mého kvalitního fotoaparátu přilehl k mému oku, jež je umístěno na mé hlavě, stejně jako na hlavách ostatních lidí i našich mimozemských přátel z kosmu. Pro zajištění lepší kvality snímku jsem uchopil a stabilizoval svůj fotoaparát i druhou mojí rukou - tj. levou. Poté jsem tlakem ukazováčku své pravé ruky stiskl spoušť mého fotoaparátu a vytvořil tak nevídaný snímek. Nad, či spíše možná také lépe řečeno i za nebo dokonce třeba i vedle prvního přistávajícího hvězdoletu mého kosmického přítele Chall Wizaai se objevil hvězdolet další, jenž i tento na snímku patrný jest. Poté, co jsem tlakem svého ukazováčku své pravé ruky na spoušť mého kvalitního fotoaparátu na 35mm kinofilm zaznamenal obě lodě mých kosmických přátel ony přistály. I tu náhle se v lodi, jež patří mému hvězdnému příteli Chall Wizaovi otevřel puklop v její straně, čili jakési dveře. Naprosto stejně, jako při mém prvním kontaktu, tenkrát na kopci, kdy vlahý letní větřík povíval a hýbal stébly sytě zelené trávy sem a tam. Cítil jsem ve své hlovi vyzvání, bych do útrob hvězdoletu onoho, jehož dveře se v jeho straně otevřely, bych do něho vešel. I učinil jsem tomu tak a vešel skrzevá ty dveře na straně jeho otevřené do vnitřku jeho. Po čekání chvíli nepředlouhé opět jsem se shledal tváří v tvář mému mimozemskému hvězdnému příteli z kosmu, který přiletěl se svým hvězdoletem z vesmíru Chall Wizaovi. I on telepaticky mi sděliti ráčil, že dobře jsem udělal, že jsem uposlechl jeho výzvu, když se mi to zjevil v oblaku kouře a přišel jsem sám dobrovolně do tohoto lomu. I zeptal jsem se ho a aj, zda vyfotografovat bych si jej mohl kvalitním to fotoaparátem svým, ježto filmu 35mm užívá. I on souhlasil. Odvedl mne do mne známé již kruhovitě to místnosti středně velké v jeho lodi - to hvězdoletu. I postavil se předem mne, ku trůnu svému kosmickému a uchopiti do své ruky ráčil své kosmické žezlo - i povolil mi udělati snímek. I vyvinul jsem tlak ukazováčkem již dříve zmiňovaným mým, ruky mé - též dříve již zmiňované pravé na taktéž zmiňovanou již plošku spouště mého výše několikrát zmiňovaného kvalitního to velice fotoaparátu. I učinil jsem tak jednou provždy důkaz existence našich moudrých mimozemských bratrů a přátel z vesmíru, kteříto z kosmu přiletěti ráčili a nám moudrosti své a pomoc svou nabídli. Kdož zdráhal jsi se uvěřiti mého slova, nechť popatříš na tento snímek, ježto aparátem svým kvalitním pořízen byl u trůnu kosmického v hvězdoletu mého kosmického přítele z mimozemského prostoru, jež k nám na zemi z vesmíru přiletěl a uvěříš. Photographia tatho jest nejpádnějším to důkazem pro pravdivost mého slova, zde uvedeného. Již nepochybujte ničeho, kdož popatřili jste této photographie. Pothé přítel můj hvězdný jež Chall Wizaai se zove mi pravil: "I poslechni můj drahý příteli a bratře. Dnest ti odkryjeme největší tajemství vesmíru, bys šířiti jej mohl lidem své země ba planety celé a pomohl tak vaší záchraně. V tvých rukách nyní leží budoucnost všeho lidstva. Nyní tě zavedu opět k našemu nejvyššímu představenému, kterýžto Děd Ufel se zove a kteréhož to jsi již tehda navštívil, však dnest ti on, kterýžto jest k

tomu jediný uzpůsoben předá poselství, kteréžto budeš šířiti lidem vším vašeho světa." Pak zavedl mne do druhé lodi, kterouž to jsem viděl prve také přilétat s hvězdoletem jeho a která, jak mi vysvětliti ráčil jeho nejvyššího představeného vozi a ten představený Děd Ufel se zove a jest vládcem nejvyšším naší celé galaxie. I přišel jsem jak prve k němu - rozuměj k Dědu Ufelovi, naší galaxie vládci a otázal se ho jak před chvíli mého hvězdného přítele Chall Wizaai, zda jeho photographii poříditi si mohu. Avšak Děd Ufel řekl, že jeho skutečnou podobu nemůže spatřiti nikdo živý z planety Země - kromě mě, tudíž photographia jeho pořízena býti nesmí, však poradil mi, bych dle své paměti, až vrácen Zemi mé budu, obraz jeho kresbou stvořil, to že mi dovoleno jest a bude. Pak přikázal mi hlasem v mé hlavě, bych si do prostředku té kulaté místnosti stoupl. I já tak učinil a aj, náhle zalil mne paprsek jasného světla a aj i já cítil, že nabývám moudrosti převeliké a všeprostopující duch Kedlubnu Universa skrzevá mého již též přítele Děda Ufela mne plní poznáním. Když po čase určitým procedura tato skončena byla, sdělil mi vládce galaxie a přítel již také můj Děd Ufel že nyní znám velikou moudrost velikého Kedlubnu Universa a že mám tuto moudrost šířiti dál - že jest to poselstvím jeho rozuměj Děda Ufela naší zemi a v jeho jménu mám prý toto poselství sepsati a lidstvu nabídnouti - to až vrácen zpět domů budu. A i tak se aj opravdu stalo. Vrácen to světelným paprskem z hvězdoletu Ufelova, jako prve z hvězdoletu Wizaova jsem byl ku svému domu. Neb mohutnou moudrost mého již také přítele Děda Ufela měl jsem v své hlovi ihned do domu jsem ruče chvátal, bych poselství jeho, kteréžto lidstvu jest určeno a kteréžto v hlovi své jsem neustále cítil sepsal. I tak se též stalo a poselství toto sepsáno dle diktatury osvěcení mého hvězdného přítele a vládce naší galaxie Děda Ufela sepsáno mnou bylo.

Chall Wizaai přilétá na kontaktní místo ve svém hvězdoletu

IV. Poselství Děda Ufela, vládce naší galaxie.

I poslyšte všichni obyvatelé planety Země mé poselství, neboť já pravím: Planeta, kterou obýváte je na pokraji zkázy! Váš způsob života a devastace přírody, která vám byla svěřena jako dar, je katastrofální. Chcete-li přežít a dočkat se lepšího života a poznat věčná tajemství velkého Kedlubnu Universa, musíte okamžitě změnit svůj postoj k životu. Vaše šílená honba za požitkem a materiálním ziskem je holým šílenstvím

vedoucím k nevyhnutelné zkáze. Musíte se znovu naučit žít v přirozeném souladu se silami přírody a Universa, tak jak to dělali vaši dávní předci, nezatížení výmysly konzumní společnosti vaší doby. Celá Země je znečištěna hrubými vlnami negativního myšlení, které produkuje. Jedinou šancí na záchranu před totálním koncem vaší civilizace a života na planetě Zemi je okamžitě se vzdát veškerého násilí, negativního myšlení, a megalomanského shromažďování majetku a peněz, které definitivně ničí poslední zrnka lásky ve vašem světě. Otevřete svá srdce a poznejte, že takto již nelze dále žít! Pokud nezačnete s duševní očistou okamžitě, hrubé vlnění negativního myšlení přesyťí atmosféru planety a vaše duše explodují. Zachraňte sebe i své blízké! Musíte se naučit žít spravedlivě, bez negativního vlivu majetku a peněz, kteréžto jsou vaší největší zhoubou! Záchrana je jen v poctivé a pilné práci, konané dobrovolně s ve jménu všeobecné lásky. Musíte se naučit žít z jemných vibrací Dobra a jednou provždy odmítnout zločinecký systém koloběhu peněz, který produkuje pouhou zlobu, nenávisť v podobě krádeží, loupeží, podvodů a vražd. Všechny zlé činy jsou způsobené pekelným systémem koloběhu peněz! Musíte tomuto Zlu říci jednou provždy: "NE"! Budujte společně svojí nekonečnou práci ve jménu Dobra nový krásný svět a nenechte se odradit jakýmikoliv neúspěchy. Mnoho špatných lidí, potomků Zlého Kedlubnu, se bude snažit vaši práci ničit, avšak nepřestávejte ve svém snažení, povolávejte ku sobě stále více svých bratrů a sester, neboť bude-li vás dostatečné množství zvítězí nad podlými silami zla!

Ve jménu všemocného Kedlubnu Universa vám posílám svou sílu, abyste neklekli na kolena při boji za nový krásný svět a záchranu vaší planety.

Hare Kedluben

Děd Ufel - nejvyšší vládce galaxie Schlamasticka

V. Poučení z rozhovorů od mých přátel z vesmíru

Volám ke všem lidem této planety, uposlechněte slov pána naší galaxie a mého velkého kosmického přítele Děda Ufela a zachraňte naši překrásnou planetu! Náš duchovní vůdce a nejvyšší pán naší galaxie Děd Ufel má naprostou pravdu! Peníze jsou tím největším zlem, jaké kdy tuto planetu postihlo! Peníze a majetek jsou původcem všeho špatného - každý se v šílené honbě za penězi nezdráhá použít nejrůznějších zločinných praktik! Peníze jsou příčinou všech loupeží, krádeží, podvodů a vražd! Jak říká náš duchovní vůdce a pán naší galaxie Děd Ufel, musíme se naučit říci zločinnému systému peněz už jednou provždy své důrazné: "NE"! Ten čas

nastal právě teď! Právě TEĎ je ten čas, kdy začíná budování našeho lepšího světa, které nás dovede až za hranice nového věku! Jednou provždy se musíme zbavit všech svých peněz a majetku a začít opět žít v dokonalém souladu s přírodou a budovat tak náš NOVÝ LEPŠÍ SVĚT! Volám proto ke všem obyvatelům planety Země: Chcete-li žít a dočkat se lepšího života v novém světě, pošlete okamžitě všechny své peníze na moje konto: 8888888888, rovněž okamžitě, ihned a neprodleně zpenězte veškerý svůj majetek a i tyto peníze ihned pošlete na výše uvedené konto! V žádném případě si nesmíte ponechat žádné peníze, nesmí vám zbýt ani haléř! Jen tak můžete zachránit tuto Planetu. Až shromáždím dostatečné množství peněz předám ho našim přátelům z kosmu, kteří ho odvezou na svou planetu a tam všechny peníze zlikvidují, aby nemohly dál šířit zlo a zkázu naší Země. Jak mi sdělil můj mimozemský přítel - vládce naší galaxie moudrý Děd Ufel, několik našich kosmických bratrů, kteří na sebe vzali lidskou podobu již dlouho operuje v naší republice a zbavují náš svět přebytných peněz. Těmito našimi mimozemskými přáteli jsou například V. Kožený, M. Zeman, V. Klaus, I. kočárník, I. Pilip, V. Dlouhý, nebo K. Dyba. Všichni tito kosmičtí přátelé již delší dobu tajně shromažďují naše peníze, aby je také mohli předat nejvyššímu vládci naší galaxie Dědovi Ufelovi, který je odveze na oběžnou dráhu a tam zničí. Pomozte našim kosmickým přátelům a zachraňte naši planetu! Nesmíte váhat ani jedinou vteřinu, neboť na vás záleží osud tohoto světa! Okamžitě mi odešlete všechny vaše peníze!

My jako jednotlivci, byť by nás bylo sebevíce nemůžeme nikdy shromáždit všechny peníze světa, proto, jak pravil náš duchovní vůdce a nejvyšší vládce naší planety Děd Ufel: "záchrana je jen v poctivé a pilné práci", proto nesmíte přestávat pracovat a stále shromažďovat peníze, které okamžitě pošlete na výše uvedené konto, aby je naši mimozemští přátelé z vesmíru mohli beze zbytku zničit! Jen tak zachráníme naši nádhernou planetu Zemi! Neváhejte proto ani vteřinu! Naše planeta nás potřebuje a naší povinností je ji zachránit! Toto je jediný způsob jak ji zbavit zločinného negativního vlnění a očistit od všech zlých peněz! Znovu vás proto vyzývám: ZACHRAŇTE TUTO PLANETU! řiďte se mými pokyny a dočkáte se lepšího života v novém krásném světě!

Hare Kedluben

autor: (c) Jozef dřevník Borovský 2002 (dokončeno 12.8.2002 v 18:25 SELČ asi)

Muži v pracovním oblečení si sedali ke stolům a jako obvykle žertovali s majitelkou hospody, která byla zároveň kuchařkou i číšnicí. Pohledná žena s tmavými vlasy staženými velkou sponou do copu splývajícího až na záda se usmívala a roznášela plné talíře. A přestože bez uzardění odpovídala na jejich narážky, udržovala si určitý odstup, jako by kolem ní byla neviditelná bublina, kterou nikdo z přítomných nesměl porušit.

„Jestli se miluješ tak dobře jako vaříš, tak to bych někdy zaskočil.“ Pronesl někdo za jejími zády.

„Na zahřátí postele ti stačí kocour.“ Odpověděla klidně, ani se neohlédla.

Když manžel odešel, zůstala na všechno sama. Od pondělí do pátku vařila obědy a dva večery v týdnu bylo otevřeno i večer. Zvykla si na převážně mužskou společnost i na tenhle pracovní režim. Hlavní výhodou své práce viděla v tom, že je doma, když syn ráno odchází do školy i odpoledne, když se vrací.

Podívala se z okna. Přes záclony nebylo skoro vidět. Naučila se dělat jen to nejnnutnější.

Všechno zkrátka stihnout nemohla a nejpřednější byl pro ni syn. Jen na něj pomyslela, objevil se ve dveřích.

„Staníku, ty už jsi doma?“

Chlapec přikývl a bez pozdravu hlásil: „Mám jedničku z matematiky.“

Stál mezi dveřmi a rozhlížel se. Hosté si dál všímali talířů a o jedničku z matematiky nejevili zájem.

„Mám jedničku z matematiky,“ opakoval hlasitěji, aby přehlušil cvakání vidliček a nožů.

Jednomu z mužů konečně došlo, že chlapec touží po pochvale. Natáhl se k němu, poplácal ho po rameni a zabručel: „To jsi šikula.“

Hostinská se zamračila a prodrala se mezi stoly. Chytla syna kolem ramen a odváděla ho do kuchyně.

„Říkala jsem ti, ať chodíš zadem,“ vyčítala mu polohlasně.

Jen co usedli v kuchyni ke stolu, roztáhl se její obličej do úsměvu a bublina odstupů se rozplynula.

„Tak ty máš jedničku. A z čehopak to bylo, ze zkoušení?“ V hlase jí zněla hrdost.

„Z písemky,“ odpověděl Standa, a aby svou zásluhu ještě zdůraznil, dodal: „Jako jediný ve třídě.“

Pohládila syna po vlasech.

„Udělal jsem ti dušenou mrkev.“

Vždy vařila synovi jiné jídlo než podávala v hospodě. A vůbec se všemožně snažila držet syna z dosahu svého podnikání.

Smetla z ubrusu neviditelná smítka a postavila před chlapce talíř s jídlem. Vázu s narcisami odsunula dál, aby mu při jídle nepřekážela.

Nikoho by nenapadlo, že kuchyně je dílo stejné ruky jako lokál o pár metrů dál.

Slyšela, že na ni hosté volají, ale nenamáhala se zvednout od stolu, kde seděl syn. Oni počkají, ale chlapec by jí třeba dnešní zážitky ze školy znovu nevyprávěl.

Hned jak Standa dojedl, oznámil, že jede za Kájou.

„Budeme stavět stan,“ hlásil nadšeně.

Marta byla s Karlíkovou maminkou domluvena, že ve dny, kdy byla hospoda otevřena i večer zůstával u nich Standa do večera a nebo i přes noc. Marta zas hlídala synova kamaráda o víkendech, kdy za jeho matkou přijížděl její nový přítel.

Věděla, že stejně jako ona na Karlíka, dohlédne za jeho matka na Standu. Pokud tam bude chlapec chtít přespat, Karlova maminka jí zavolá.

Chytla syna za ramínka a vtiskla mu do vlasů pusou na rozloučenou. Standa se jí vysmekl a pospíchal do dřevníku pro kolo. Dívala se jestli si bere přilbu a když viděla, že ano, vrátila se do lokálu stále se pro sebe spokojeně usmívajíc.

Sebrala několik prázdných talířů, když se ve dveřích objevil předseda družstva.

„Ahoj Marto,“ pozdravil a tvářil se při tom ustaraně.

„Ahoj předsedo,“ odpověděla, „co si dáš?“

„Nic. Chci si s tebou o něčem promluvit. Jde o Mladýho Lojzu. Včera zapad s traktorem do příkopu. Chci abys mi dosvědčila, že u tebe pil. Nechci ho hnát před policajty, jen před naši disciplinárku. Sundám ho z traktoru a půjde dělat do ovocnářského...“

„S tím na mě nechod. Naleju každému, kdo zaplatí.“

„Ale já potřebuju, aby mi to jeho chlastání někdo dosvědčil.“

Předseda se rozhlédl po okolosedících.

„Chlapi, vždyť on jednou udělá nějakej malér.“

Všichni si hleděli svých talířů, nikdo neřekl ani slovo.

„Dobře, křejte si ho, jak chcete. Svědek nesusvědek, ještě jednou ho načapu nalitýho za volantem, a jde od toho. Ať si má problémy jaký chce, chlastem to nevyřeší.“

Mávl rukou a odešel.

Mladý Lojza už dávno mladý nebyl. Táhlo mu na šedesát, ale dokud žil jeho otec, nikdo o něm jinak nemluvil. A jeho otec žil. Fyzicky byl na tom ve svých 85 letech lépe než mnozí padesátníci, ale psychicky se změnil v zlomyslné dítě.

Mladý Lojza si řekl, že otce do ústavu nedá. Čím dál častěji od něho utíkal k lahvi.

Když se lokál vyprázdnil, dala se do mytí nádobí a pak do úklidu. V pět začnou chodit první hosté a zůstanou nad pivem, tlačenkou a kartami až do zavírací doby v deset hodin.

Slyšela, jak před hospodou zastavil traktor a pak bouchání na dveře.

„Ještě je zamčeno.“ Křikla a pokračovala ve stírání.

„Marto, prosím, jen jednu skleničku, já už to doma nevydržím.“

Poznala hlas Mladého Lojzy. Na chvíli zaváhala, ale nakonec mu otevřela.

Tvářil se zoufale, přešlapoval z nohy na nohu a v ruce žmoulal kšiltovku.

„Tak pojď,“ otevřela dveře dokořán.

„Co ti táta zas provedl?“

Starší muž neodpovídal, jen naprázdno polykal a sledoval, jak mu hostinská nalévá slivovici.

Jedním douškem sklenku vyprázdnil, hřbetem ruky si otřel ústa a opřel se o bar.

„Vytopil chalupu. Ucpal odpad a pustil kohoutek. Ještě že si toho všimla pošťačka.“

„Měl bys ho dát do domova. Sestry z pečovatelky ti to nabízejí už dávno.“

„Ne, ne. Tolik pro mě udělal. Všechno mě naučil a vychoval mě. Na všechno byl sám, když máma odešla.“

Jako já, napadlo Martu a na chvíli přemýšlela, zda by se o ni Standa taky tak obětavě staral. Představa stárí ji ale děsila. Naučila se nemyslet příliš dopředu. Zatřásla hlavou aby zaplašila vtíravou myšlenku na syna opuštějího domov a příliš nahlas řekla:

„Je nebezpečný, sobě i ostatním.“

„Ještě rok a jdu do důchodu a pak už ho ohlídám. Nalej mi ještě jednu.“ Přistrčil sklenici blíž.

Marta věděla, že nikdo neplatí tak štedře jako právě Lojza. A Standa už zas potřebuje nové boty a hygiena ji honí kvůli novým záchodům...

„Jsi tu traktorem.“ připomněla. „A byl tu předseda.“

„Já vím, snaží se mě přeložit jinam, aby moje místo mohl přihrát svému synovci. A víš přeci, že dva panáky se mnou nic neudělají. A stejně už jsem dnes skončil.“

To ji uklidnilo. Naplnila sklenici znovu.

„Díky,“ řekl, když dopil. „Tady se mi vždycky zdá celej svět růžovější.“

Položil na stůl peníze, skoro o polovinu víc, než kolik opravdu utratil a odešel.

Podívala se na hodinky. Chtěla ještě upéct koláč na víkend, ale to už nestihne. Snad aspoň kafe by si mohla v klidu vypít a přečíst časopis, ale jen se voda začala vařit, už tu byli první hosté. Čepovala pivo a roznášela prázdné popelníky. Místnost se plnila hosty a kouřem. Byla ráda, že syn má o zábavu postaráno a zítra se užijí. Plánovala, že jeho i Karlíka vezme na houpačky.

Ruch v lokále přehlušilo bouchnutí dveří. Do místnosti vpadl předseda. Několik přítomných ho pozdravilo, ale on neodpověděl.

„Mladej Lojza porazil nějakýho kluka na kole. Potřebuju pomoct vytáhnout traktor.“

Při první větě jí ztuhla krev v žilách. Položila sklenici, ale pípu nezavřela. Pivo stékalo na pult a na zem.

„Kde?“ vykřikla, aby přehlušila vrzání židlí, jak se několik mužů začalo zvedat.

„U družstva. Když jsem tam přijel já, byli tam už jen policajti. Záchranka už byla pryč. Ale čí to bylo dítě, to nevím.“

„U družstva“ opakovala si stále, „...u družstva.“ Standa jel na druhou stranu, Karlík bydlí za samoškou, ne to určitě nebyl Standa.

Zhluboka se nadechla. Zavřela pípu, utřela si ruce do utěrky a podívala se na hodinky. Syn už by měl být doma, nebo by Karlova maminka zavolala, že u nich přespí. Co když se jel podívat na telata nebo...

Poprvé po čtyřech letech zalitovala, že tu není její muž. Poprvé za život vyslovila modlitbu.

Pane Bože, ať to poražený dítě není Standa.

Předseda si všiml, jak zbledla.

„Marto, Standa není doma?“ zeptal se potichu, ale slyšeli ho všichni, protože v hospodě bylo nezvykle ticho.

Místo odpovědi jen zavrtěla hlavou.

„Ale třeba to nebyl on.“ Snažil se ji uklidnit. „Víš co, zavolej do nemocnice. Tam ti řeknou.“

„Všichni ven,“ řekla, jak nejhlasitěji dokázala. „Pro dnešek zavřeno.“

Celé osazenstvo hospody se zvedlo jako jeden muž. Opustili své nedopité sklenice, položili na stůl peníze a kvapně odcházeli.

Zhluboka se nadechla, otřela si zpoceně ruce do zástěry a natáhla se po sluchátku, když v tom se telefon rozdrnčel.

Slyšel slabý pláč vycházející z jedné cely. Věděl, kdo v ni je. Žena nebo spíš ještě dívka, kterou přivedli dnes ráno, na sebe stále upoutávala jeho pozornost. Celý den ji pozoroval. Kvůli ní dnes poslal žalářníka domů a zůstal zde i přes noc. Sám své chování neuměl vysvětlit. Snad jen tím že neměl rád, když mu sem, do jeho podzemního království plného potu a krve, vodili ženy. Její i tichý pláč ho doháněl k šílenství. Podíval se k její cele, ale neviděl nic. Cela byla ve tmě. Udivilo ho, že za ni nikdo nepřišel orodovat. Často mu lidé, muži i ženy, nosili váček peněz, košík ovoce nebo ošatku vajec a prosili, aby jeho rány nebyly tak tvrdé, aby železa tak rozžhavená, aby skřípec nebyl tak natažený... Většinou ani nebylo mučení potřeba. Lidem stačil pohled na mučírnu a přiznali se ke všemu. A jeho pán byl dobrý. Nežádal mučení, kde nebylo třeba. Ale kdyby nastoupil jeho syn... Z myšlenek ho vytrhl zvuk pláče. Je to vražedkyně, opakoval si, když zamířil k její cele. Krčila se v nejzazším rohu. Dusot jeho kroků ji vylekal. Přestala plakat, jen se choulila ke zdi. Vzal louči a posvětil do kobky. Vzhledla k němu. Měla tak andělsky modré oči, že se zdálo nemožné, pokládat ji za vražedkyni. „Místo pláče by ses měla modlit za svou hříšnou duši,“ řekl hlubokým hlasem a vrátil louči zpět do stojanu. Zůstal ale stát u mříže. „Modlím se,“ řekla tiše a o něco hlasitěji dodala „za hříšné duše svých věznilů.“ „Chceš snad popřít, že jsi zabila pánova syna?“ Ucítil zvláštní sevření žaludku, jako by si přál, aby svou vinu popřela. „Ne, to nepopírám.“ To mu mělo stačit. On ale, místo aby se otočil a odešel, chtěl si její vinu ještě potvrdit. „Zabila jsi ho a ještě jsi ho chtěla okrást.“ Po jeho slovech vyskočila na nohy a přiběhla k mříži, kterou chytila oběma rukama. Její reakce ho tak překvapila, že udělal krok dozadu. To ji dodalo odvahy. Prudce zavrtěla hlavou, až se jí plavé vlasy rozlétly na všechny strany. „To není pravda. On chtěl okrást mě.“ Zasmál se hlubokým, hrdelním smíchem. Udělal krok dopředu, takže stál jen malý kousek od ní. Žaludek se jí sevřel strachy. Bála se ho. Strašně se toho muže bála. Měla pocit, že tak velkého člověka ještě neviděla. Vlastně ji ani jako člověk nepřipadal. Tyčil se u vchodu jako skála a nedovolil skoro žádnému světlu proniknout do cely. Byl do půl těla nahý. Silné nohy v těsných černých kalhotách měl trochu rozkročené. Svalnaté paže zkřížené na prsou a široká ramena. Vých se podívat neodvážila.

Věděla, co tam je. Červená kápeť ji na něm dělala nejvíc. Bála se, ale neustoupila. Stiskla mříž pevněji. Až jí klouby zbělely. „Co by tobě mohl chtít ukrást?“ Zeptal se posměšně. „To nejcennější,“ zašeptala po chvíli. „Čest.“ Pustila mříž a sedla si na zem. Rukama objala kolena a opřela si o ně bradu. Vlasy se jí rozdělily na dva prameny a sklouzly dopředu. Tím se odhalila její slabá šíje. Dokázal by ji obejmout dvěma prsty. Nebude těžké zlomit jí vaz. Ale zaslouží si to vůbec? Možná jí pánův syn opravdu... Zatřásl hlavou jako by z ní chtěl vytřást nevhodné myšlenky. Pán je přeci spravedlivý, připomněl si a na ni zabručel: „Vymýšlíš si. Pán řekl, že jsi jeho syna chtěla okrást.“ Odhrnula si vlasy z obličejů a vzhledla k němu. „Vždycky věříte ve vinu odsouzených?“ „Jsou vždy vinni,“ odpověděl rozhodně. „A jsou-li pochyby, na mučidlech se ztratí.“ „Buď ráda, že jsi mučidla nepoznala.“ Přistihl se, že představa jejího drobného těla na skřípci ho děsí možná víc než ji. „Máš štěstí, že náš pán má tak dobré srdce.“ „Dobré srdce,“ zopakovala po něm a odfrkla si. Když se na něho nedívala, jen s ním mluvila, přestávala z něho mít takovou hrůzu. Líbil se jí jeho hlas. Dokonce jí začal připadat jako člověk, ne jako netvor. „Náš pán je spravedlivý.“ Jen, co to vyřkl, zjistil, že i jemu ta věta, kterou tak často konejšil své svědomí, zni hluše. Přesto dodal: „Tady jsou enom zločinci.“ „Tak proč se před vězni schováváte v kápi?“ Její otázka se mu nelíbila, ale odpověděl. „Lidé nemají své smrti vidět do tváře,“ řekl pomalu a sedl si také na zem. Nebýt mezi nimi mříž, dotýkali by se jeden druhého. Uvědomila si jeho blízkost a odsedla si. „Tak vy se považujete za Smrt. A váš pán je nejspíš Bůh. Jen vy máte právo rozhodovat o tom, kdo zemře.“ Chtěl ji okřiknout, umlčet, ale zároveň ho zajímalo, co si myslí. „Stydíte se před těmi ubožáky, proto nosíte kápi.“ Rychlým pohybem prostrčil ruku skrz mříže a chytil ji za zápěstí. Lekla se. Hleděla na něho doširoka otevřenými očima, přesvědčená, že teď jí za její prostořekost potrestá. Uviděl strach v jejích očích a trochu uvolnil svůj stisk. Nechtěl ji vyděsit. Obdivoval, s jakou odvahou se s ním bavila. Málokdo byl noc před svou popravou takhle kurážný. Stále jí jednou rukou držel, když

druhou chytil kápi a stáhl si ji z hlavy. Líbilo se mu dotýkat se jí.

Bála se, že bude vypadat strašně, když pomalu zvedala oči. Byla překvapená. Jeho tvář byla hladká, žádné jizvy, šrámy ani vrásky. Byl mladší, než čekala. Díval se na ni upřeně zelenýma očima. „Už víš, proč nosím stále kápi?“ Zeptal se a pustil její ruku.

Přikývla a dlouze se na něho zahleděla. Najednou měla pocit, že to není její kat. Bez kápě vypadal jako kterýkoliv mladík z jejich vesnice. Snad jen jeho postava byla mohutnější, ale to teď, když seděl, nebylo vidět. Byl to člověk stejně jako ona. „Vidíš, i ty ses mě přestala bát.“

„Proč chcete, aby se vás lidé báli?“

„Kdo se bojí, nezapírá a kdo nezapírá, nemusí na mučidla.“

Dodal potichu.

„Myslela jsem si, že jste starší,“ řekla po chvíli.

„Můj otec se zranil a přišel o ruku, proto jsem na jeho místo nastoupil tak brzy. . . až moc brzy.“

Dodal ještě a jí se zdálo, že v jeho hlase zaslechla smutek.

Neměl by si s ní takhle povídat. Zabíla pánova syna a k tomu měla důvod jakýkoliv, zítra ráno musí být popravena. Hrozil se zítřejší popravy víc, než své první. Tenkrát popravoval vraha několika lidí. Bylo jedno, jestli bude trpět. Ale ona ... Při představě zítřejšího rána ho polil studený pot.

„Jak jsi se dostala na hrad?“ Zeptal se, aby zaplašil nepřijemné představy.

I ona ráda upoutala svou mysl na něco jiného, a tak se rozmluvila.

„Byla jsem na louce. Sušili jsme seno. Já, moje matka a rodina mého strýce, u které žijeme. Pán jel kolem s družinou. Jeho syn tam byl také. Když mě uviděl, rozjel se ke mně. Pán na něho křičel, ať se vrátí, ale on ho neposlechl. Vysadil mě k sobě do sedla a rozjel se k hradu. Slyšela jsem, že moje matka křičí na pána, ale nechápala jsem, co na něho křičí.“ Odmlčela se. Trásla se zimou i hrůzou z té vzpomínky.

Vstal a došel pro svůj plášť. Podal jí ho skrz mříž. Chytlá ho a s vděčným pohledem se do něho zabalila.

„Co volala tvá matka na pána?“ Zeptal se, když dlouho nepokračovala.

Zavrtěla hlavou. Místo odpovědi pokračovala: „Když mě dovezl do hradu, zavedl mě do křídla pro služebnictvo a strčil mě do jedné komory. Nevěděla jsem, co se mnou bude, bála jsem se.“ Znovu se roztřásla.

Aniž si uvědomil, co dělá, prostrčil ruku skrz mříž a přitáhl jí plášť blíž k tělu. Dotkl se při tom její ruky. Měla drobné a ledové prsty.

Stáhl ruku zpět na svou stranu mříže, kam patřil.

„Kolem poledne za mnou přišel pán. Odložil si plášť i pás s dýkou. Ptal se mě na mého otce, na mou matku a na to, jak jsem stará.“ Zvedla hlavu.

„Nechápala jsem, proč ho to zajímá. Když odcházel, zapomněl si dýku vzít. Nejdřív jsem si jí nevšimla. Až když přišel jeho syn a já hledala něco, čím bych se mohla bránit. Nechtěla jsem ho zabít.“

Věřil jí. Prostrčil ruku skrz mříž a objal ji kolem ramen. „Šel pořád blíž a smál se a najednou mi po ruce tekla krev.“ Rozplakala se.

Chtěl ji dál takhle držet, ale uvědomil si nesmyslnost svého počínání. Kat utěšuje svého vězně. Postavil se a začal přecházet před její celou. Nechápal to. Proč ji pán navštěvoval a vyptával se jí? Proč si sundával svou zbraň? Její vzlykot ho rozčiloval.

„Přestaň brečet,“ křikl na ni.

Nelekla se ho. Už se ho nebála. Postavila se a s pohledem upřeným do jeho tváře se zeptala: „Vy mě budete popravovat?“ Přikývl. Chytlá se mříže a položila mu ještě jednu otázku. „Bude to bolet?“ Zastavil se. Otočil se k ní a přikryl její ruce svýma. Tolik lidí sprovodil ze světa, rychle a bezbolestně, ale ji . . .

Neuměl si představit, jak jí láme vaz. Nesmí na něm nic poznat poznat.

Zavrtěl hlavou. Protáhl ruku skrz mříž a pohladil ji po tváři.

„Nebude. Nenechám tě trpět.“

Stáli tam v tichu a hleděli jeden druhému do očí.

Vyrušily je kroky. Spěšně si natáhl kápi a šel se podívat, kdo to přichází.

Měly stejnou barvu jako její.

„Co si přejete?“ Zeptal se, aby zaplašil hloupou myšlenku, která mu vytanula na mysli.

„Věděl jsem, že tě tu dnes najdu. To děvče, co sem dnes přivedli . . .“ odmlčel se.

„ . . . nechci, aby trpěla,“ vypravil ze sebe a podal mu měšec s penězi. Bylo to víc, než kolik si kat vydělal za rok.

„Všichni strážní dnes hlídají v kapli tělo mého syna,“ řekl pán už na odchodu.

Kat zůstal stát a díval se za nim. Zdálo se mu starší a slabší než dřív. Už dlouho se říkalo, že syn mu bere vládu z rukou. Bálo se svého syna? Nechal dýku v komoře schválně? Věděl koho poslal na smrt? Přišel zpět k cele. Sundal si kápi a tichým hlasem se zeptal: „Co volala tvá matka?“

Pokrčila rameny a odpověděla.

„Volala: je to tvá dcera.“

Otřásl se. Pán, kterému tak věrně sloužil, poslal na smrt svou vlastní dceru. Možná ji dokonce využil k odstranění svého syna, kterého se začal bát.

Obtěžkal měšec s penězi. Bylo to opravdu hodně.

Krokem pantera se přesunul k východu. Pán říkal pravdu. Na chodbách opravdu nebyl jediný strážce.

Ráno přišlo dřív, než by se kdo nadál. Ráno a s ním doba popravy.

Ten den ale neměl kdo popravovat. Kat zmizel a s ním i odsouzená.

I CESTA MŮŽE BÝT CÍL

Ostrý paprsek světla prořezává zatemnělý pokojíček mezerou mezi závěsy. Holčička odhrnula příkrývku a nechává se hladit pramínkem světla na chodidle. Ten kousek sluníčka, který pronikl do jejího pokoje příjemně hřeje bosé prsty. Hanička si s ním pohrává, zastíňuje jeho obraz na protější stěně, pozoruje mihotání paprsku a zviditelněný prach ze vzduchu v ostrém světle. Báječná sluníčková hra.

A k tomu je dnes sobota. Nebo neděle? Kdo ví? Hlavní je, že dnes se nejde do školky. A to je hned jiné vstávání. Hanička si užívá lenošení a vnímá signály probouzejícího se rána.

Až ji lenošení omrzí, vstane a pustí si k sobě sluníčko celé. Závěsy jsou lehké jako vánek, snadno je odhrne z okna jedním tahem. Sluníčko zalilo pokojíček. U okna to příjemně hřeje. Dokonce tolik, že se na chvíli Hanička cítí jako ve skleníku. Venku si vítr hraje se stébly trávy, ale za oknem síla sluníčka proměňuje vzduch v saunu. Ještě chvíli vydrží Hanička pozorovat rozzářenou zahradu.

Potom, jako když do ní střelí, běží v noční košilce do kuchyně. Dotlačí si židli k lince a vyhoupne se přes ni až na pracovní desku. Jak je to jednoduché. Malý přístroj leží na obvyklém místě. Holčička natáhne ruku a z poličky sebere telefon. Zapnout přístroj není složité. Čtyři číslice přístupového kódu zná z paměti, a na klávesnici je pozná snadno. S napětím očekává hlas přístroje. Za okamžik se dočká. Telefon zapípal a na displeji se objevil symbol obálky. Obsluha přístroje je hračkou. Menu – zprávy – čtení zpráv – nové... Dětská očka se rozzářila. V záhlaví zprávy už lehce rozpozná jméno odesílatele.

Hanička seskákala po svých schůdkách zpět na podlahu a běží do ložnice. Ani se nezdržuje s uklízením. „Mami...“ opatrně sleduje reakci spící maminky. „Mami, vstávej.“ Maminka otvírá oči, a první, co vidí jsou ručičky šermující telefonním přístrojem.

„Mami, píše taťka, přečti to.“

Maminka odstrčila napřaženou ruku s telefonem od špičky svého nosu na přijatelnou vzdálenost a zaostřila na displej. Chvilí beze slova projíždí očima textem. „Tak co tam je?“ visí holčička nedočkavostí na mamince. „Taťka přijede ve čtvrtek. A těší se na tebe,“ reprodukovala maminka zprávu a nepřestávala se dívat do přístroje. Další řádky patřily jí. Vykouzly jí úsměv ve tváři. Pak zabořila demonstrativním vysílením hlavu znovu do polštáře. Telefon z její dlaně zmizel stejně rychle, jako se předtím ocitl.

Hanička ještě chvíli listuje zprávou a představuje si ve shluku písmen, které slovo asi může co znamenat. Pak přístroj vrátí na polici v kuchyni. Jde k oknu, lokty se opře o parapet, hlavu dá do dlaní a zbůhdarma se rozhlíží po okolí. Představuje si, jaké to bude, až uvidí taťku stát ve dveřích. Poběží k němu, on ji vyzvedne nad hlavu, zatočí vzduchem dokolečka a oba budou volat: „Andělíček letí.“ Jak jinak.

A pak začne stará hra. Taťka si lehne na pohovku a řekne: „Jsem strašně zesláblý, nemůžu se ani pohnout, má nemoc vyžaduje klid na lůžku. Sestři, zajistěte, aby mě nikdo nerušil.“ A přikryje se novinami. Na to Hanička řekne: „Zajisté, pane paciente, ale nejdříve musíme píchnout injekci.“ „Né, injekci né,“ vztyčí se pacient na pohovce, „vlastně bych řekl, že už je mi lépe; no ano, opravdu, cítím se skvěle, myslím sestři, že injekci nepotřebuji.“ A je po chorobě. Pak tatínek stejně vstane a jedou spolu třeba na výlet na kolech.

Hanička se posadila na židli a ze stolu sebrala kalendář. Zkoušela počítat, kolikrát se ještě vespí, než bude taťka u ní. Moc jí to nešlo, protože ani nevěděla přesně, který den dnes je, a při počítání se jí pletly prsty. Zkoušela to několikrát a vždycky jí vyšlo, že to určitě bude víc než třikrát. To se jí zdálo jako celá věčnost, a tak už jí ani nepřipadalo tolik prima, že má volno, že může ráno lenořit, a začala si raději přát, aby už byl co nejdřív nový týden, aby už šla do školky a aby čas utíkal rychleji.

Jednou se nás paní učitelka ve škole zeptala, myslím si, že to bylo na den dětí, co bychom si jako přáli, kdybychom potkali kouzelného dědečka, aby se nám splnilo. A my jsme toho moc nevěděli, a tak nám řekla, ať si všechno dobře doma promyslíme a že druhý den si uděláme takovou hru, kdo jako řekne něco nejlepšího. Když jsme šli domů ze školy, tak jsme přemýšleli, co by bylo nejlepší a Pepa to vyřešil: "Nejlepší by bylo kdybych nemusel chodit do školy!"

"No jo, to by nebylo špatný," přitakávali jsme, "ale byli bysme úplně blbí, ani bych neudělal řidičák a nemohl bych jezdit s traktorem a kombajnem jako táta," říkal Milan Janata.

"Tak by sis přál, abys měl řidičák a mohl jezdit traktorem a kombajnem, né," vysvětloval jsem Milanovi.

Jenže Láďa nás všechny trumfнул: "Teda, pánové, vám to asi nezapaluje, co v tý hlavě nosíte, přece nejlepší by bylo, abych všechno věděl, a pak už bych nemusel chodit do školy, protože to bych byl nejchytřejší ze všech lidí, chytřejší než naše učitelka a když bych chodil do školy, tak bych jí tak maximálně učil!"

"To je, fakt," uznal Pavel, "do je výbornej nápad."

"A taky bysme potřebovali peníze," myslel na všechno Martin Rabas.

"Na co peníze, když budu nejchytřejší, tak si vyděláš na všechno, co budeš potřebovat!" zase měl návrh Láďa.

Jenže druhý den ve škole nikdo nenapsal, že by chtěl všechno vědět, protože by nemusel do školy. Holky psaly hrozný voloviny, třeba, že by chtěly, aby slyšely zpívat Helenku Vondráčkovou a my kluci jsme se jim smáli, ať si teda pustěj rádio a že to není žádný nesplnitelný přání, ani zázrak, na to že nepotřebujou kouzelného dědečka. Eva Frolíková chtěla zase plno dortů, čokolád a sladkostí a Karel Fousek jí řekl: "Abys praskla jako sud!" a všichni jsme se smáli, jenom paní učitelka se nesmála a řekla: "No tak, děti, klid! Já jsem si myslela, že máte nějaká tajná přání, ale jak vidím, tak vás zajímají jenom hlouposti!"

A pak se přihlásila Jana Žáková a řekla, že by chtěla být dospělá, protože by mohla chodit do práce a vydělávat si peníze, za které by si koupila, co by chtěla a nemusela by čekat až jí doma dají kapesné.

Na to se přihlásil Plecháč a chtěl, aby byl taky dospělý, že by mohl chodit na nepřístupáky do kina, ačkoliv mu není ještě patnáct a paní učitelka jenom vzdychla: "Ach jo, děti! Uživejte si léta dětství, protože to jsou ta nejkrásnější léta a sami poznáte, až vyrostete, jak je někdy těžké vyznat se v těch všech starostech a problémech, pak teprve poznáte, jak je těžké být dospělí. Pak byste se rády vrátily do školních lavic, ale bude už pozdě!"

Ještě štěstí, že se bude naše Milena vdávat, protože naši o prázdninách nemají aspoň na mne moc času, neboť koncem školního roku mamka říkala, že mě bude muset trochu zkulturnit než půjdu do školy do města, že rostu jako dříví v lese a že by se mě ve městě lekli, kdyby mě viděli. Naštěstí to s tím zkulturněním není tak hrozné, protože doma pořád vymýšlejí kolik mají upéct koláčů a jaké šaty si dát ušít a spousty dalších zbytečností.

Tak třeba babička tvrdí, že si Milena nesmí šít šaty sama, protože by to přineslo neštěstí do manželství, že je to taková pověra, ale že se už mnohokrát splnila. Jen ségra si myslí, že to není pravda, ale babička jí říká: "počkej, počkej, jen aby tě to jednou nemrzelo!" a ségra Milena si raději nechala ušít šaty u nějaké paní v práci, protože sice na pověry nevěří, ale co kdyby...

Babička o mně říká, že bych potřeboval trochu srovnat, abych nezvlčil a nedopadl jako její synovec Lojza Suchánek, který taky zvlčil a chodí po vsi zarostlý až hanba. My děti mu říkáme strejdo, ale ve skutečnosti to žádný strejda není, protože je to syn pana Suchánka, což je bratr mojí babičky Františky, takže je to její synovec. Když byl mladý, tak se vyučil holičem a holil a stříhal lidi. Stříhá nakonec ještě dneska, ale už k němu nechodím se dávat stříhat, i když mě tam táta posílá, že jsem hrozně zarostlý. On je Lojza, jak mu všichni říkáme, takový zvláštní, i když to babička nerada slyší a opravuje nás, ať mu říkáme strejdo, ačkoliv to žádný strejda vůbec není. Před babičkou mu tedy říkáme strejdo, ale po straně mu stejně říkáme Lojza.

Když jsem byl ještě malej kluk, tak mě vždycky dali doma pětikorunu a poslali za strejdou Lojzou, aby mě ostříhal. Tak jsem přišel k Suchánkovým domů a řekl jsem: "Je doma strejda Lojza?" a pan Suchánek řekl: "Á, mladý pán by potřeboval trochu přistříhnout křídla, co?"

A já neřikal nic, a pan Suchánek zavolal do komory a za chvíli přišel strejda Lojza a usadil si mě na židli, přes mě hodil bílé prostěradlo a zeptal se: "Tak jak to mám vzít?"

Já řekl: "Jenom trochu přistříhnout, aby mně vlasy nepadaly do očí!", ale pan Suchánek řekl: "Jen mu to vem pořádně, je teplo, však mu vlasy dorostou!" Jenže to nemusel vůbec říkat, protože strejda Lojza mě vždycky ostříhal pořádně, takže se mně ségry doma šklebily a říkaly, abych neuletěl, že mě teďka odstávají uši jako plachty.

Dneska už jsem velký, a tak ke strejdovi už radši nechodím, protože by se mně smáli i všichni kluci z Bystřice. Navíc se musím přiznat, že jsem se strejdy Lojzy tak trochu bál, protože on vypadal hrozně. Byl celý zarostlý a

měl dlouhý fousy pod nosem i pod bradou, vlasy měl taky dlouhý a vzadu si pletl cop jako nějaká holka. Vypadal jako Rumcajs a náš děda říkal, že by se měl přihlásit do televize, že by tam udělal terno. Jenže strejda Lojza se do televize nikdy nepřihlásil, protože byl blázen, ale to jsme taky nikdy nemohli říkat před babičkou, protože se hned zlobila, že není blázen, ale je nemocný.

On totiž strejda Lojza, jak se vyučil holičem, tak potom po válce se dal k vojákům, ale nestříhal tam a neholil, ale stal se důstojníkem, a tak se jednou stalo na stráži, že snad někoho zastřelil, jak to říkal děda a že se z toho zbláznil a chtěl se zastřelit taky. Jenže se mu to nějak nepodařilo, a tak se nezastřelil, ale v hlavě se mu to všechno zpřeházelo a z vojny ho propustili, a tak šel do důchodu a teď si přivydělává tím, že stříhá za pivo chlapy v hospodě nebo našeho tátu, nebo strejdu Tonda nebo našeho dědu.

Hlavně je divné, že on má v hlavě všechno zpřeházení, protože má ve dne noc a v noci den. Ve dne doma spí a v noci chodí po lese a sbírá nějaké kamínky a papírky.

Když jsme venku s babičkou a Lojza jde kolem nás, tak na něj babička křičí: "Tak kampak, Lojziku?" a strejda jí odpoví: "Do práce, teta!" ačkoliv všichni víme, že nikam do práce nechodí. A babička ho chce zdržet doma a tak říká: "Lojziku, dneska nikam nechod', stahujou se mraky, bude v noci pršet, darmo v lese zmokneš!", ale strejda Lojza si stejně nedá říct a odpoví: "Musím, teta, musím!" a jde si klidně dál a na nic nedbá.

Jednou o vánocích mu babička povídá, když šel zase kolem nás: "Lojziku, kam dneska jdeš na Boží hod?" a strejda jí řekl jako obvykle: "Do práce, teta, do práce!"

Jenže babička si to nechtěla nechat líbit, a tak mu povídá: "Lojziku, dneska je svátek, dneska se nepracuje, zvostaň doma, vaši budou mít radost!", jenže strejda si vždycky najde nějakou výmluvu, a tak řekne: "Mistr mně nedal volno, musím do práce!" a šel si dál po svých do lesa.

Někdy strejdovi Lojzovi závidím, nemusí chodit do školy, ani do práce, jenom se tak toulá po lesích a když ho už bolí nohy, tak zajde do hospody a tam někoho ostříhá a ten mu objedná pivo, a tak popíjí pivo a poslouchá chlapy v hospodě a když dopije pivo, tak jde zase dál. Akorát bych se asi bál sám v lese, když je všude tma, co kdyby se ještě jednou objevil ten voják z té války jak říkal děda. To bych teda asi nevydržel a upaloval bych rychle domů, do tepla.

Já jsem už sice veliký, ale stejně bych se v noci sám v lese bál, nebo třeba na hřbitově, což se vždycky vytahuje Láďa Kuběna, že on by se teda na hřbitově o půlnoci nebál, protože mrtvý mu nic nemůžou udělat, že se bojí akorát živých, ale chtěl bych ho vidět hrdinu, jak by se klepal strachy, kdyby musel o půlnoci na hřbitov. Já už se dneska nebojím, protože vím, že žádná strašidla nejsou, že je to jenom výmysl, že to jsou jenom přestrojení lidi, třeba jako čert a Mikuláš, ale co kdyby...

Letošní prázdniny jsou zvláštní, a to nejen proto, že je v televizi olympiáda, ale taky hlavně proto, že se bude vdávat starší sestra Milena, pak se na konci prázdnin koná každoročně táborák, jenže to už bude konec prázdnin a já budu muset do školy do města, ale zatím jsou ještě prázdniny a to je dobře, protože nemusím do školy a můžu se těšit na všechno a třeba i na ten závěrečný táborák. Pálíme ho v místech, kde se páli koncem dubna čarodějnice. To se taky hrozně těším, protože je kolem ohně plno lidí a my kluci z Bystřice se předháníme, kdo bude mít kolik košťat, abychom mohli lítat s hořícím koštětem po poli a dělat čarodějnice, že jako odlétáme na sraz čarodějnic. Akorát děda říká, že by neměly s košťatama běhat děti, ale ženský a vždycky se uchichtne a podívá na babičku a řekne: "Tak co, babko, máš už letos nějaký koště!"

A babička se jako rozzlobí a odpoví: "Aspoň bych měla pokoj vod takovýho protivnýho dědka!"

Když jsem byl menší, tak jsem se bál vzít si koště, abych se neupálil jako Mistr Jan Hus, jak nám o tom říkala ve škole paní učitelka Hynková, ale teď už se nebojím. Bojí se jenom prťata, třeba dvojčata od Rabasů. A když jim pan Rabas zapaluje koště, tak říká: "Tak čarodějnice a můžete letět!", ale paní Rabasová má strach, stejně jako naše máma a říká, aby jsme drželi koště daleko od sebe a dávali pozor, aby se nestal nějaký malér. Petra s Pavlou mají na čarodějnice dokonce narozeniny, pamatuju se, jednou před lety, jak jsme přišli všichni k hromadě roští a o něco později přišel pan Rabas, oči mu svítily a všichni se ho ptali: " "Tak co, už je to na světě!"

A pan Rabas povídá: "Jo a představte si to, že hned dvě malé čarodějnice najednou!" A pak si připíjeli se všema u ohně, teda s dospělejma, protože my sportovci a děti alkohol stejně nepijeme.

Když se oheň rozhoří, tak je okolo strašný vedro a máma řekne: "To bych chtěla vidět, co byste hasiči dělali, kdyby začalo hořet?" a táta se naštvě, protože je velitel hasičů a začne vykřikovat, že se musí požárům předcházet.

Paní učitelka je někdy taková popletená, jako třeba tenkrát, když jsme měli jet do kina. To bylo tak, do školy přišla pozvánka na školní představení, a tak se paní učitelka rozhodla, že pojedeme v deset hodin do města, abychom místo vyučování shlédli film Život pravěkých lidí. My kluci z Bystřice jsme se hrozně těšili, hlavně Martin Rabas, protože ten se rád dívá na všechny filmy o zvířatech a hlavně o Indiánech a má rád mamuty, a tak nám líčil, jaké to bude, protože už mnohokrát viděl film Cesta do pravěku, ale to nám neřekl nic moc nového, protože Cestu do pravěku jsem viděl už nejmíň třikrát. My si z Martina někdy děláme legraci, že je velký znalec filmu, protože nás lákal, abychom s ním jeli do kina do Lhoty, protože tam mají kino v sále místní hospody a hrají jednou týdně z pátku na sobotu. Naši mě moc nechtějí pouštět, ale když řekneme, že s námi pojedou Pavlův

brácha Tonda, tak nakonec povolí a pustí nás, zvláště, když slíbím, že si kolo dám k tetě Blance a že je to film velice poučný a bude se mně to hodit do školy. A tak nás jednou Martin přemlouval, abychom jeli na indiánku, že to bude bezvadný vzrůšo, a tak jsme jeli, doma jsem řekl, že je to nějaký historický film, který ukazuje jak se žilo v minulém století, a že to budu potřebovat do vlastivědy. Děda řekl, že je to dobře, protože si vůbec neumíme představit, jak to vypadalo, když byl malý a že o životě vůbec nic nevíme. Máma sice řekla, že to stejně budou dávat za pár měsíců v televizi, ale nakonec mě pustila. A tak jsme celí natěšení dorazili do Lhoty, nechal jsem si kolo u tety Blanky a vyrazili jsme do sálu hostince, kde se promítalo. Pán, co prodával lístky a dělal zároveň uvaděče se na nás podíval a řekl: "Tak kampak kluci, kolikpak je vám roků, co?" Trochu jsme se zarazili, protože film o indiánech je určitě přístupný i pro nás a Martin Rabas řekl: "Pane, pusťte nás, my se jdeme přiučit, abychom ve vlastivědě nepropadali!"

A pán se zasmál, protože jsme věděli, že nás stejně pustí, protože v kině bylo většinou málo lidí, takže by nás pustil i na nepřístupák, aby vybral nějaké lístky.

"Tak prosím, pánové," řekl a podával nám lístky a pořád se smál. "A nejste na to přiučení nějak moc mladý?" smál se, ale my jsme si ho nevšíмали, protože jsme si hledali nejlepší místa uprostřed řady.

A pak se na plátně objevila herečka Daniela Kolářová, jak se koupe v nějakém rybníku a my jsme se lekli, že je změna programu a doráželi jsme na Martina, co se jako děje a jestli se nepřekouknul. A potom se v záběru objevil herec Jaromír Hanzlík a sebral Kolářové plavky, protože ta se koupala úplně nahá, což ale v záběru nebylo zase tak moc vidět. Láďa Kuběna poznamenal: "To je teda indiánka," ale někdo ho okřikl, ať jsme tiše, že film už začíná.

Od té doby si Martina dobíráme, i když on se hájil: "Copak jsem mohl vědět, vy koňové, že když se film jmenuje Léto s kovbojem, že to není Indiánka!"

Jenže to jsem odbočil, když jsme jeli s paní učitelkou do kina ve městě, tak jsme zírali, protože ve městě je opravdový kino, kde se hraje každý den a ne jako v hospodě ve Lhotě jenom v pátek. Plátno je obrovský a dají se tam hrát i širokouhlé filmy, které potom v televizi vypadají divně, protože v televizi je nahoře i dole černá prouha. Tak jsme se těšili na film Život pravěkých lidí, ale co se nestalo. Když už měl film běžet, vystoupil na pódium před plátno nějaký pán v černém obleku a řekl: "Milé děti, dovoluňte abych se vám omluvit, neboť dneska jste měly sledovat přírodopisný film Život pravěkých lidí, jenže chybou distribuce došlo k tomu, že tento film k nám do kina nedošel, a tak jsme se rozhodli, když jste v tak hojném počtu zavítaly mezi nás, zařadit pohádku, která se vám jistě bude líbit. Ještě jednou se omlouvám a přeji příjemnou podívanou!"

Pán se uklonil a zmizel. My kluci jsme byli smutní, že neuvídíme Život pravěkých lidí, ale holky se radovaly, že chtějí radši pohádku. A pak pustili filmovou pohádku Pyšná princezna.

"Tss," řekl nahlas Pepa Franěk, "to dávaj každý Vánoce v televizi, to jsem viděl už nejmiň stokrát!" a měl pravdu.

Jenže ho slyšela paní učitelka a potichu řekla: "Když se vám to nelíbí, tak příště nepojedeme nikam a budeme si opakovat radši násobilku!"

Kromě prázdnin mám rád taky Vánoce, protože to jsou taky prázdniny, takže nemusím do školy a je zima a padá sníh a hrajeme hokej, alespoň když mrzne a nepříjde na Vánoce obleva, což se poslední dobou stává dost často. Ale to nevadí, protože doma máme stromeček a pod stromečkem dárky, takže je to prima. Dárky dostanou i zvířata, i když ne takový opravdový, zabalený v papíře, aby člověk musel zkoumat, co by to mohlo být. Já hrozně rád zkoumám, co to v balíčku je, ale když je balíček měkký, tak moc nezkoumám, protože to jsou ponožky, rukavice, košile nebo něco takovýho, z toho moc velkou radost nemám, ale mamka řekne, že je to potřeba, a tak radši nic neříkám a raději se koukám po dalších dárcích co jsou pro mne.

Jenže zvířata dostanou nějaké lepší jídlo, kocour Peníz třeba vánočku a Rin maso, slepice šrot s bramborama a králíci třeba řepu, aby věděli, že je Štědrý večer. Jenom pašík Bivoj nic nedostane, protože toho obvykle na začátku prosince zabije pan řezník a máme zabijačku, i když my doma říkáme, že máme masopust, ale když k nám začal chodit Jarda Horáček za naší Milenou, tak se hrozně divil, že masopust je až na konci zimy a že zabíjení prasete se u nich říká zabijačka. Jenže u nás je to už tak vžitě, že zabijačce říkáme masopust. Z Bivoje potom máme řízky s bramborovým salátem, protože o kapra u nás nikdo moc nestojí, akorát děda, ale babička říká, že nevidí na kosti a co bude dělat, až mu zůstane nějaká kost v krku, takže jíme radši vepřový.

Ale já stejně z jídla moc nemám, protože vždycky čekám, až budeme po jídle a půjdeme ke stromečku, který je vedle v pokoji. Když jsem byl malý, tak jsem věřil, že ho nosí Ježíšek, ale pořád mně vrtalo hlavou, jak to stihne ustrojit tolik stromečků a přinést všem lidem v Bystřici stromeček ve stejnou dobu, a tak jsem Ježíška podezíral, že není sám, ale musí mít hodně kamarádů, kteří mu se strojením a nošením dárků pomáhají. Když jsem byl mimino, tak mně dali naši spát a potom večer před Štědrým dnem ustrojili stromeček a zamkli jej do pokoje, kam jsem stejně nechodil, ale když jsem byl větší, tak bych už na ustrojený stromeček třeba přišel, a tak pár dní před vánočními svátky přišel táta a řekl: "Pojď se podívat, co nám tady Ježíšek nechal!"

A já se hrozně divil, protože jsem si myslel, že už Ježíšek chodil a bylo mně líto, že jsem ho promeškal, ale nepromeškal jsem nic. U kůlny na dvoře stál krásný smrček, ještě na něm byl sníh, ale nebyl ustrojený jako

vánoční stromeček, ale přece jenom měl pod vrškem, kam se dává špice, měl nějaký bílý lístek přivázaný červenou stužkou ke kmeni. Bylo tam něco napsáno, ale já stejně nevěděl, co protože jsem neuměl číst, jen jsem se dokázal tiskacími písmeny podepsat FANDA, protože to bylo lehký, zvlášť když byly ve jménu dvě stejné písmenka A. A na tom lístku bylo napsáno, že Ježíšek má moc práce, a tak větším dětem, co půjdou v příštím roce do školy, nosí stromečky neustrojené, protože to už jsou velké děti, a tak si stromeček ustrojí sami. Měl jsem ohromnou radost, snad větší než kdy před tím a potom, protože jsem si mohl stromeček sám ustrojit, akorát mně bylo divný, že doma máme ozdoby na stromeček, i když nám je Ježíšek letos nepřinesl, ale mamka mně řekla, že to nám zůstaly ozdoby ještě od minulých Vánoc, a tak jsem byl rád, když jsem věšel čokoládové ozdoby a taky skleněné ozdoby a potom jsme na stromek připevnili elektrické svíčky a když jsme je rozsvítili, tak jsme měli Vánoce již o den dřív. Akorát prskavky jsme nemohli prskat, protože to táta neviděl moc rád, ale to nevidí ani teď, protože říká, že zapálíme stromek a barák, ale ještě se nám to nepodařilo.

Ráno na vánoce taky sypeme ptáčkům do krmítka a díváme se, jak se slétávají do budky a na plot napichujeme rozkrojená jablka. Táta potom pověsí lůj na ořešák u krmítka a my se díváme z okna, jak se sýkorky houpou na zavěšeném loji jako by měly houpačku. Někdy přiletí i datel a má červenou čepičku, ale ten se hrozně bojí, takže když třeba řeknu Blance: "Hele, datel!" tak se lekne a rychle odletí a pak musíme zase dlouho čekat, než se přesvědčí že mu nehrozí žádné nebezpečí.

Milena tvrdí, že nemám rád traktory už od malička, protože jsem jednou jako malé dítě rozbil hned pod stromečkem traktor. Byl krásný oranžový, ale já jsem asi už tenkrát nechtěl jezdit traktorem jako třeba Milan Janata, který chce být jako táta, a tak jsem vzal koště a do traktoru jsem praštil, až se rozletěl na moc kusů a nešel už vůbec opravit. Já si na to nepamatuju, ale mamka to taky říká, že ten traktor hrozně litovala a že neví, proč se mně tenkrát nelíbil.

Ty vánoce, co jsem měl potom jít do školy jsem dostal školní brašnu, protože dětem, které mají jít do školy nosí Ježíšek tašku. Kromě toho jsem dostal stolní fotbal a měl jsem radost, že budeme moct hrát turnaje, ale Milena ani Blanka si se mnou nechtěli hned zahrát, protože Blanka si vymyslela, že bychom měli dělat nějaké staré zvyky. Babička rozřízla jabko a objevila se jí tam hvězdička, a tak se taky radovala, protože o Vánocích se mají všichni radovat: "Tak tady ještě rok pobudu na tom světě!" A vzpomněla si na Lojzu Suchánka, kde asi chodí v takové zimě a sněhu a jestli je aspoň na vánoce doma u kamen.

Blanka chtěla dělat ty zvyky, a tak se ptala našich, kde je nejbližší vřes, protože se o Štědrém večeru má jít k vřesu a klepat s ním a říkat: "Klepu, klepu vřes, kdes můj milý dnes?" a z té strany odkud se ozve štěkot psa, tak tam je její nastávající ženich. Jenže Milena se jí začala smát a říkala: "Takovou bečku nikdo nebude chtít!" a obě sestry se začaly hádat. Mamka na to řekla: "Aspoň na Štědrý večer byste si mohly dát pokoj!" , a tak Milena s Blankou vyšly ven a klepaly alespoň ořechem, co stojí na dvoře. Když klepala Milena, tak se žádný pes neozval, akorát náš Rin vylezl s boudy a nechápal, co to provádíme. Pak klepala Blanka a za chvíli se rozštěkal pes Punt'a u Šádkových a Milena si začala dělat z Blanky legraci, že si asi vezme pana Šádka, jenže Blanka se nechtěla dát a říkala, že to neplatí, protože neklepala vřesem, ale ořechem. Pak chtěla Blanka házet pantoflem ke dveřím a jestli padne špičkou ven, tak se do roka vdá, ale táta začal nadávat, že rozbije lustr, a tak si jenom oloupala jabko a hodila za sebe kůrou z jabka a ta kůra se má stočit do tvaru prvního písmena, jak se jmenuje její kluk. Slupka dopadla a stočila se do J. Potom to zkoušela ještě Milena a slupka se taky stočila do tvaru písmene J a Milena řekla, že je to pravda, protože Jarda je od J a že se třeba příští rok bude vdávat, což je pravda, protože se Milena bude skutečně na konci prázdnin vdávat. Jenže Blanka jí chtěla naštvat, a tak jí říkala, že to nemá cenu, protože se slupky se stejně nedá žádné jiné písmeno udělat, protože si nedovede představit, jak by se udělalo třeba písmeno F nebo K, což je pravda.

Taky se pamatuju na vánoce, když jsem dostal brusle, opravdové ne ty na kličku, a tak jsem byl rád, že hodně mrzlo a že jsem je mohl hnedka s klukama vyzkoušet, protože jsme měli hrát důležitý zápas s Oujezdčákama. Jednou dostala brusle taky Blanka, ale té moc bruslení nešlo, i když se koukala vždycky v televizi na krasobruslení a chtěla jezdit jako nějaká slavná krasobruslařka. Ale jednou se na bruslích pořádně natáhla a měla na zadku modřinu a taky si udělala výron kotníku a nemohla pořádně chodit, takže měla zkažený Vánoce. Ale na krasobruslení se dívá ráda, hlavně když jezdějí nějaký naši krasobruslaři. Když jsem byl menší, tak jsme se hrozně rádi dívali na Nepelu, protože hodně vyhrával. Akorát nám vadilo, že jsme měli u televize takovou velkou kytku a ta nám přikrejvala část obrazovky, takže jsme pořádně neviděli a Blanka říkala, že Nepela jezdí v pralese.

Jenže o Vánocích krasobruslení v televizi nedávají, protože dávají spíše pohádky a Pyšnou princeznu, kterou jsem už viděl mnohokrát, ale naše mamka se na ni stejně dívá, protože říká, že je to nejkrásnější pohádka ze všech a bez ní by nebyly ani Vánoce.

Mně je to jedno, hlavně, že jsou Vánoce a do školy jdeme až po Novém roce a jsme všichni pohromadě. Když už jdeme spát a mně se nechce, protože si chci hrát s hračkami, které jsem dostal, babička pak řekne: "Tak ať se tady zase všichni sejdem ve zdraví příští svátky!" a rozbřečí se, protože se toho nedožije, až my budeme veliký a ona by nás chtěla vidět, co z nás bude.

Jiří Němec

NEJLEPŠÍ AUTOSERVIS NA SVĚTĚ

Ferdinand Fousek, Holická 31, 779 00 Olomouc
tel: 068/123 321 0

Obecní úřad Řeheč
Starosta
Okr. Jičín

V Olomouci 15.12.2001

Věc: **Žádost o povolení výzkumu**

Vážený pane starosto,

než se dostanu k merituu své žádosti, dovoluji mi, abych Vás seznámil s její příčinou:

Prý mi vynechává. Prý mi vynechává dosti často. Jsem dalek toho, abych si myslel, že tak dří cizí, zlé jazyky. Člověk by se měl alespoň zastavit a zamyslet, jestli na těch řečech není něco pravdy. Zrovna teď jsem se zastavil. A už vidím bodrého venkovana, jak kráčí přes cestu k mému vozu. Ani nemusím hádat.

„Dobry den, pane. Nepotřebujete pomoc?“

„A to už jako proč?“, marně odvracím neodvratitelné.

„No proč, vynechává vám motor, vždyť vás slyším přes půl kiláku, jedete jak s kašlem.“ Nemýlil jsem se. Další co mě upozornil na fakt, že mi vynechává. Nejspíš je problém ve vstřikování paliva do motoru. Jenže ty nové mašiny, elektroniky řízené, všude samé čidlo, samý čip a kontrolka, ty nejdou opravit jako slavné embéčko, kdekoliv a čímkoliv. A za babku! Naštěstí já stále ještě jedu, i když nevím, že mi to vynechává. Jenže, kde vzít a nekrást, že jo? Já nekradu, a proto asi vynechávám.

„Tak co? Vážně nepotřebujete píchnout?“ Proboha! Ještě tak píchnout, jakoby přískoky nestačily! (Zvláště, když vím, že mám píchlou rezervu.)

„Co to melete? Proč bych měl píchnout!“ Fakt se někdy chovám jako magor.

„No, jestli nepotřebujete pomoci opravit vaše auto?!“, ten člověk v montérkách, s kšiltovkou a gumákách pod kolena začínal zřejmě chápat spíše mé auto než mne.

„Ne, děkuji, já už nějak dojedu. Já už tak jezdím měsíc, víte, a zatím to jede. Jenom dvojka, trojka a čtyřka mě sem tam pozlobí. Už mi kdosi říkal, že bych měl vyměnit sondu do lambády, nebo lambádu do sondy? Prostě něco s tancem.“

„To asi mysleli lambda sondu, a to skutečně může bejt vono, ale bacha, může vám to rozhasit úplně celej motor. S tím rychle někam běžte,“ řekl ten člověk a odkráčel zřejmě k návsi. Já sám nejlíp vím, kam s tím vozem můžu jít. Jak se říká, jedna kapsa prázdná, druhá vysypaná, a teď běžte někam s lambádou.

Můžu jít tak akorát do Prčic. A teď trčím tady kdesi ..., jak se to vůbec jmenuje, šahám do přihrádky pro mapu. Strana patnáct A 2. Prstem jedu: Hradec Králové, Hořice, Ostroměř, tady křižovatka Mlázovice, tu si pamatuju, a pak měla být doleva odbočka na Jičín? Tak co dělám v Řeheči? Aha, už zádrhel vidím. Dřív, odbočil jsem jednoduše dřív. V Americe by mě takové odbočení dřív někde na středozápadě stálo dva dny. Tady (ó díky česká síti silnic) pár minut.

„Jestli je Jičín za rohem, pak už, lambda nelambda, nějak dojedu.“

Točím klíčkem v zapalování, nohama se mezi spojkou a plynem modlím, ale že jsem si s tou odbočkou vzpomněl na Ameriku, tak jako v těch jejich filmech, těch hororových, filmové zážitky měním ve skutečnost. Mne sice honí jen čas, ale nemůžu nastartovat nápodobně. S ohledem na termín mé pracovní schůzky v Jičíně

a aktuální polohu ručiček na mých hodinkách mám výraz pravděpodobně stejně vyděšený jako hollywoodské herečky.

Krucinál!!! Rezignovaně opouštím vůz a logicky mířím k nejbližšímu stavení. Vypadá dobře. Kdyby mělo kola, jistě by bylo s lambádou v pohodě. Zvoním. Předpokládám, že mi jde otevřít paní Řeháková, ta jejíž rozsochaté jméno je na zvonku. A skutečně. Je to paní Řeháková, je vdova a má zrovinka plonkový štrůdl.

„Můžete si zavolat, než uvařím kafe,“ celá se rozplývá, natřásá (však má taky co), evidentně cukruje a taky cukruje ten štrůdl. Zřejmě mi vynechalo jako na zvanou. V autě mně vytáčí dvojka, trojka a

někdy čtyřka a na paní Řehákové mně vytáčeji ty její pětky. Tady se nezastavilo jen moje auto. Tady se zastavil čas.

„Jste moc hodná paní Řeháková, ale já to jednání už stejně prošvihl, já se tam můžu už snad jen omluvit. Takže si můžu zavolat?“

„Ale no jistě. A odkudpak vy vůbec jedete?“ Štrůdl vypadá shora jak Martinův poprašek, kafičko voní a marně bojuje s vůní parfému, který jsem ve dveřích nezaznamenal. To bude průšvih!

„Jedu z Moravy, z Olomouce. Už jsem stál třikrát, ale vždycky se mi podařilo nějak to nakopnout. A navíc, jak už jsem říkal prve, omylem jsem sjel do Řehče.“

„Řehč, pane Fousek, Řehč. Cizáci jsou z toho hotoví, ale vy, vy byste neměl?!“, a přitom se ke mně naklonila, usmála se šibalsky

a posadila se ke svému kafi stojícímu tři centimetry od mého. Chápal jsem ji. Také jsem háklivý, když někdo říká ten Olomouc a ne ta Olomouc. Zdravý patriotismus ctím. A paní Řeháková navíc vypadá, že je nejen patriotka, ale vypadá i velmi, velmi zdravě. Dříví ve starém krbu praskalo a z krbu dýchala poctivost první republiky

a taky drobný letopočet L.P. 1929.

„Autoservis je nejspíš nejbliže až v Jičíně, že? Máte místní seznam, že bych zavola pro pomoc?“

„Já myslela, že chcete volat kvůli té vaší schůzce. Na ten autoservis se vykašlete. Třeba až to vychladne, tak motor naskočí znovu a ... a nebo až se vrátí souseď, víte, co bydlí naproti. On se v tom vyzná a určitě vám pomůže. Teď si odpočiňte a dejte si ten štrůdl,“ a rozepnula si knoflíček u halenky.

Pak už si jen pamatuju, že jsem zažil nebe, peklo, ráj a že jsem byl, oproti svým zažitým zkušenostem několikrát, jak to říci slušně ... !!!, ale i ona musela být více než spokojená.

Pak, již opět s uvázanou kravatou, zvoním na onoho souseďa, ten přišel k mému autu, požádal o klíče a zkusmo nastartoval. Jako hodinky. Nevěřicně trhám hlavou.

„Můžu to zkusit projet?“

„Ale samozřejmě,“ překypuji ochotou. Za deset minut byl zpět před barákem.

„Hele, to byla asi nějaká náhoda, či co. Šlape jako Švýcary,“ pohodil hlavou, kouká na mě jako na blázna, já zmateně děkuji, nabízím trapně půlkilo, loučím se a vyjíždím.

Do Jičina jsem přijel o tři hodiny později, ale vše se nějak vysvětlilo, pochopilo, uzavřelo a tedy splnilo. Noc v hotelu byla dlouhá, nudná, k nepřečkání. Hlavou šla jediná čtyři slova: Řehč, Řeháková, sex, autoservis, Řehč, Řeháková, sex, autoservis, Řehč, ...

Sobotní ráno jsem s nezájmem věnoval centru Jičina, s jedinou, zato mlsnou, myšlenkou. Bezhlavě jsem koupil kytici růží a vyrazil na Hradec s vědomím, že mě čeká odbočka doprava se zastávkou tak na jednu dvě hodinky. Vše klapalo podle plánu. Odbočka, cedule Řehč a kde to jenom je. Tady, tady jsem stál, zde mi to chcíplo, a tu je ten zvonek s tím sladkým uměleckým příjmením. Zatím, co mi tohle letí myslí a rozechvěle kráčím k brance, zmateně zjišťuji, že nad poštovní schránkou žádná Řeháková není. Rodina Ševčíkova. To musí být nějaká blbost. Zvoním. Na zápraží vylezl chlápek v papučích a na můj dotaz, kde bydlí paní Řeháková, odmítavě máchá ploutvema.

„To jste se pane musel splíst, tady ve vsi, žádná taková nebydlí a ani, co já pamatuju, nebydlela. Tendle barák? Ten postavil už můj praděda a bydlíme tu vod první války.“

„Tak děkuju a nezlobte se, že jsem vás obtěžoval. Jo nemáte náhodou v domě krb s první republiky?“

„No jo, po dědovi, dostavěl ho v devětadvacátým roce, proč?“

„Ale jen tak, nezlobte se, na shledanou.“ Namátkou zkouším ještě tři, čtyři partaje. I ten souseď přes cestu nezná ji ani mě. Fajn, tak buď jsem blázen a nebo v Řehči straší, i když takové strašení si dám líbit a nebo je ves v pohodě, ale narazil jsem na čarodějku, nebo působení nadpřirozených sil veskrze kladných. Dobro je třeba podporovat.

A proto se tímto obracím na obecní úřad v Řehči s žádostí o povolení vědeckého zkoumání na místě samém za účelem odhalení oné krásné čarodějky, která mi pomohla auto zprovoznit (od té doby nevynechávám) a mužné sebevědomí mně vrátit (a od té doby nevynechávám.)

Zároveň bych rád znal podmínky, za jakých je možno otevřít si ve Vaší obci autoservis (pronájem či prodej parcel atd.) S úctou Ferdinand Fousek v.r.

(Autor se stal, díky této práci, absolutním vítězem Řehčské slepice 2002 a získal titul Řehčský kohout.)

SDRUŽENÍ RODÁKŮ A PŘÁTEL ŘEHČE

vyhlašuje II. ročník literární soutěže

ŘEHČSKÁ SLEPICE 2003

Soutěž je anonymní a je určena neprofesionálním autorům České republiky bez věkového omezení. Soutěžící mohou zaslat své dosud nepublikované a do jiných soutěží nezaslané práce bez žánrového omezení (poezie, povídky, fejetony, glosy, historické práce, atp.) v rozsahu maximálně do 5 normostran textu (psáno na stroji nebo počítači). Vyhlášvatel má na mysli především příspěvky humorné, v kterých nebude chybět legrace, nadsázka, ironie, recese, prostě lidově sranda.

Motto letošního ročníku : ŘEHČ VE 22.STOLETÍ

Soutěž probíhá ve dvou kategoriích, a to:

- 1. kategorie** : práce týkající se historie, současnosti i budoucnosti Řehče, významných fiktivních osobností Řehče,
- 2. kategorie** : volné únikové téma Život kolem nás a my.

Soutěžící označí práce heslem a k nim přiloží stejně označenou zalepenou obálku, v níž uvede heslo, značku, symbol svých prací, jméno a příjmení, rok narození, povolání, kategorii, adresu s PSČ a svůj podpis, kterým se zavazuje, že souhlasí s podmínkami soutěže.

UZÁVĚRKA PŘIJMU SOUTĚŽNÍCH PRACÍ JE 31. LEDNA 2003.

Vyhodnocení autoři obdrží „humorné“ věcné ceny a čestná uznání. Vyhlášvatel si vymínjuje některou cenu neudělit, popřípadě dvě ceny spojit. Bude-li vydán sborník vítězných prací, obdrží jej vítězové zdarma. Vyhlášvatel si vymínjuje použití soutěžních prací pro propagaci soutěže pro případné další ročníky a uveřejnění prací ve sborníku bez nároku na honorář pro autory. Pokud se vyskytne zvláště zdařilá soutěžní práce, vítěz obdrží zvláštní cenu, Řehčskou kraslici, s právem používat titul kohout nebo slepice roku 2003.

Vyhlášení výsledků se uskuteční na jaře roku 2003 (pravděpodobně počátek dubna).

Sdružení rodáků a přátel Řehče se těší na Vaši účast v soutěži a všem účastníkům přeje potřebnou inspiraci. Řehči potom přeje ještě větší šíření slávy tohoto významného místa naší vlasti do všech koutů republiky. (Pro nezasvěcené uvádím, že blízko Řehče leží například okresní město Jičín).

Adresa na zaslání soutěžních prací:

Dr. Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka (Na obálku uveďte heslo - Řehčská slepice 2003) nebo na internetovou adresu rehec@seznam.cz (anonymita soutěžícího je pro porotu zachována v plném rozsahu i při zaslání práce e-mailem).